

BİNBİR ROMAN

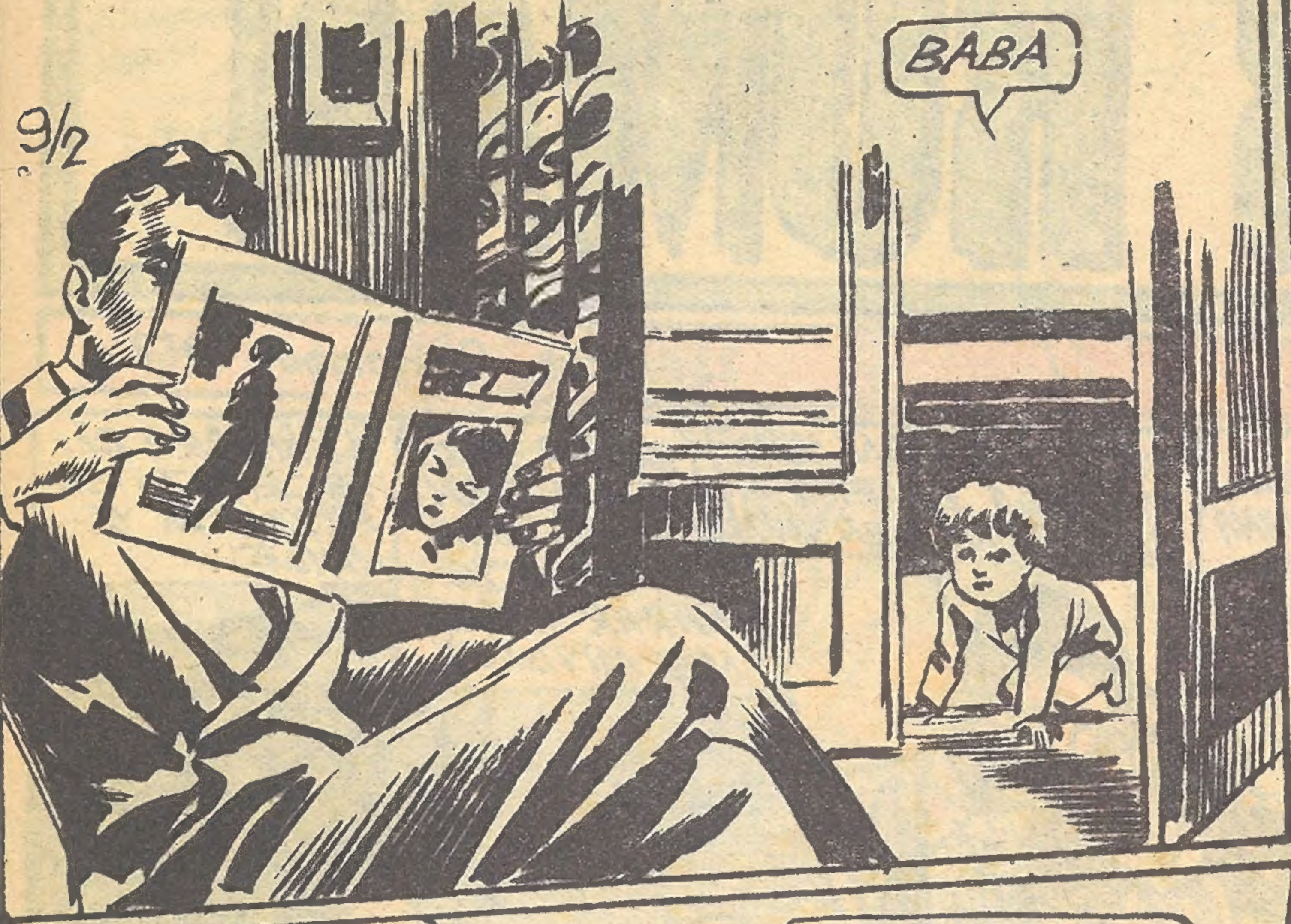
Cilt: 8 - Sayı: 193 - 25 Kuruş

23 - Ocak - Çarşamba - 1952

ELİNE BİR MECMUA ALDI. KOLTUKLARDAN
BİRİNE GÖMÜLDÜ.

9/2

BABA

KENDİSİNE HİÇ TE YABANCI OLMA-
YAN. BU SES KARŞISINDA MECMUA
ELİNDEN DÜŞTÜ.

PIPI!

GÜZE GÜZE..

PIPI SEN NE ARI-
YORSUN BURADA.

BABA.. BABA..
ÖPÜCÜK..

LEON ŞAŞIRDI.
ÇOCUĞU KUCAĞINA ALDI.

PIPI SEN BURAYA
NASIL GELDİN..SU-
ZAN MI GETİRDİ?
NE ZAMAN GETİRDİ?

cici..

ÇOCUK LEON'UN
KUCAĞINDA PEK MESUT
GÖRÜNÜYORDU.

DUR ÖYLE SKRAMA.
SENİ KİM GE-
TİRDİ BURAYA?

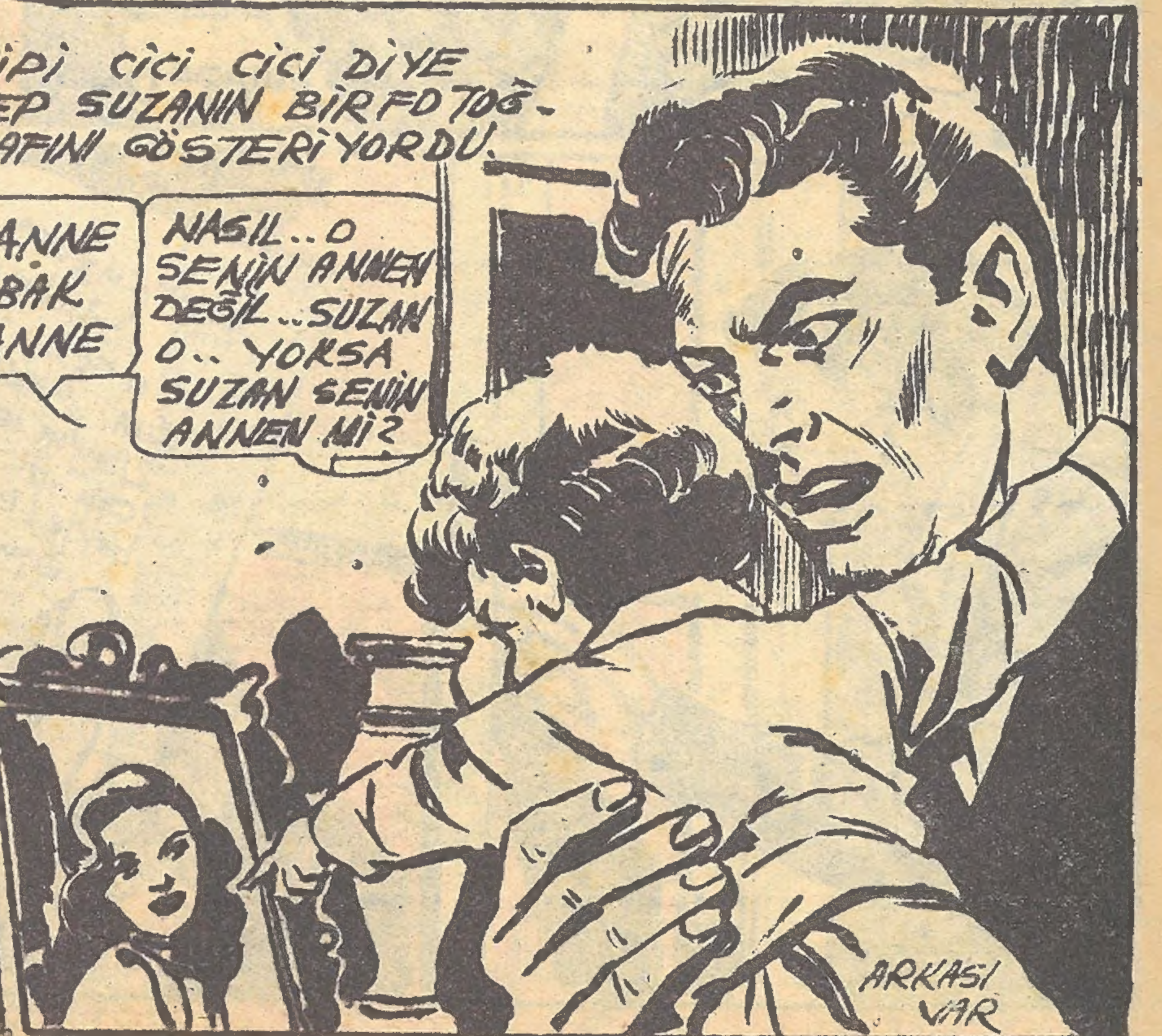
cici

Pipi cici cici diye
HEP SUZANIN BİRFOTOĞ-
RAFINI GÖSTERİYORDU.

ANNE
BAK
ANNE

NASIL..O
SENİN ANNEN
DEĞİL..SUZAN
O.. YOKSA
SUZAN SENİN
ANNEN Mİ?

ARKASI
VAR

Güvenilir Adam

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

Georgette ve Victor evlendikleri zaman kız on altı, adam da otuz yaşlarında bulunuyorlardı. Aralarında on dört senelik bir yaş farkı vardı yani... Sonra seneler geçti ve Victor ellisine bastı, karısı da otuz altı yaşın sefasını sürmeğe başladı. Aralarındaki yaş farkı tabii olarak değişmemiştir. Ama değişmiş olan bir şey vardı. Birbirlerine karşı, ilk evlilik senelerinin aşkını pek duyamıyorlardı.

Victor artık yaşlı bir adamdı, karısı ise henüz genç sayılırdı. Genç karısı olan her yaşlı adam gibi o da kıskançlık hastalığının pençesine düştü. Karısını tiyatro, konser, sinema gibi eğlencelerden pek mahrum etmiyordu. Ama balolar, dans etmek denen tehlikeli teması mecburi tuttuğu için, pek rağbet etmedikleri bir eğlenceydi. Sonra Victor, karısı tarafından aldatılmamak için daima tetikte durur, gözünü Georgette'nin üzerinden eksik etmemeğe çalışırdı.

Ama, evlenmelerinin yıldönümünde, mükellef evlerinde bir davet yapmak âdeta şart oldu. Bay arkadaşlarını ve onların karılarını davet eden nazikâne mektuplar yolladı; bayan da arkadaşlarını ve onların kocalarını çağırdı.

Davet gecesi evde kimler yoktu. Victor, karısının etrafında pervane olan uzun boylu, yakışıklı erkekleri gördükçe içi içini yiyor, fakat vaziyet icabı başkalarıyla konuşması, hal hatır sorması icabettiği için yanına gidemiyordu... Sonra bir briç masasında dördüncü eksik olduğu için kendini çağırdılar. Bu yaşlı dostların teklifini reddetmek imkânsızdı. Çarnaçar masanın başına çöktü ve dikkatini hem oyuna, hem de karısına bölmek zorunda kaldı. Netice olarak tabiatıyla, ne birinde, ne diğerinde muvaffak olabildi. Karısı herkes tarafından iltifat görür, ve Allah bilir mukabele de

gösterirken o briç masasında içeri girdikçe girdi. Oyun sona erdiği zaman zararı, üzüntü verecek kadar çoktu.

Ertesi gün hep bu meseleyi düşünüyor ve karısından da, ona kur yapmağa çalışanlardan da esaslı bir intikam almak için kafasını işletiyordu. Nihayet parlak bir fikir buldu ve yazı masasının başına geçerek şu mealde sekiz mektup yazdı:

"Sevgili dostum,

"Evvelki gece yaptığımız davet esnasında, tavrı hareketinizle beni ne kadar müteessir ettiğinizi bilemezsiniz. Yaptığınız tedbirsizliği doğrusu size yakıştıramadım.

"Kendinizi affettirmek ve özür dilemek için, Perşembe günü saat dörtte evime gelerseniz memnun olurum..."

Mektubun altında karısının imzası vardı tabii.

Sonra, davet gecesi mimlemiş olduğu erkeklerden her birinin adresine bu mektupları yolladı. Artık memnuniyetine payan yoktu. Perşembe günü hepsi aynı saatte evde birleşince ne skandal olacaktı. Karısı da bir daha böyle hareket etmemeyi öğrenirdi herhalde.

Perşembe günü öğleden sonra karısı, "Alışverişe çıkıyorum," diye gidince plânın yarısı suya düşmüş oldu. Ama ne olsa, cereyan edecek olanlar da bir şeydi. Victor kütüphaneye çekilerek okumağa başladı.

Saat üçte evden çıkarak kulübe gitti. Döndüğü zaman altıydı. Hizmetçi onu tuhaf bir yüzle karşıladı ve ne olduğunu sorduğu zaman:

— Çok garip, diye cevap verdi. Evvelki akşam yaptığımız davette bulunan beylerden bir takımı saat tam dörtte buraya geldiler. Birbirlerinden habersiz benziyorlardı. Hanımın evde olmadığını görünce canları sıkılıp gittiler. Daha doğru-

Demek onun hakiki dostu M. Mercœur'du?

su hallerinden bir şey anlayamadım.. Tanıdıklarınızın hepsi buradaydı. Sadece aralarında Mösyö Mercœur yoktu.

Victor salondaki koltuklardan birinde sigarasını tellendirirken, "Dostlarına emniyet etmenin ne kadar sakat bir şey olduğu anlaşılıyor," diye düşünmekteydi. "Hepsi

de arkadaşlığımızı hesaba katmadan karımdan istifadeye kalkıştılar. Demek ki benim yegâne, hakiki dostum Mercœur imiş!"

Bir saat sonra Georgette, Mercœur ile olan randevusundan döndüğü zaman Victor hâlâ aynı koltukta, düşünceli düşünceli oturmaktaydı.

KADINLAR ARASINDA

— Kocanın nasıl olmasını isterdin?

— Çok para kazanacak kadar zeki ve hepsini bana verecek kadar ahmak.

LİRA

— Amca, dün gece rüyamda bana bir lira verdiğinizi gördüm.

— İyi Toto'cuğum. Sabahtan beri çok uslu olduğun için lira sende kalabilir.

TIMARHANE KAÇAKLARI

Hastahanedeki delilerden ikisi

nasil yapmışlarsa yapmışlar, kapıyı açan bir anahtar uydurmuşlardı. Bununla iki üç gecede bir dışarı kaçıyor ve istedikleri kadar gezdikten sonra, yatmağa timarhane-ye dönüyorlardı. Bir akşam yine kaçmak niyetiyle kapıya geldikleri zaman birinci deli:

— Eyvah bu akşam tüyemiyeceğiz, dedi.

— Niçin? Anahtarı mı kaybettin?

— Yok, anahtar yanımda. Ama işimize yarayamayacak.

— Nasıl?

— Bekçi kapıyı kilitlenmeden bırakmış da ondan.

— Şu düşündüğüne bak biz de duvardan atlarız!

Bir Sandal Kazası

Tom Harland âşıktı. Yirmi yaşında bir delikanlının âşık olmasında şaşacak bir şey yok, tabii. Tom Harland ilk bakışta âşık olmuştu. Yirmi yaş için bu da tabiidir. İşte Tom Harland böyle güzel ve tabii bir aşkın ve daha mühimi, sevdiği kız tarafından sevilmenin tatlı sarhoşluğu içindeydi.

Küçük üniversite gehrine giderken trende tanışmış, trende âşık olmuş, trende sevmeye başlamışlardı. Nancy nazlı, çıt kırıldım bir kızdı. En ufak bir hatanın, yanlış bir tek kelimenin onu kırıvereceğini anlayan Tom sevgilisini incitmemek için elinden geleni yapıyordu.

Kasabanın biraz ilersinde güzel, küçük bir göl vardı. Tatlı, munis bir sonbahar günü Tom ile Nancy mektepten kaçtılar ve gölde kano sefasına çıktılar.

Tanışalı bir hafta oluyordu. Nancy o gün her zamankinden nazlıydı ve onun üzerine toz konacak diye Tom'un ödü kopuyordu. Nancy'nin sevgilisini üzerine su sıçramanın diye kanonun küreğini bile sakına sakına çekiyordu.

Ama görünmez kaza bu, nasıl

olduysa oldu, kano ansızın devrildi. Tom neye uğradığını şaşırıyordu. Fakat o şaşkınlığı arasında bile Nancy'nin ne kadar nazlı olduğunu, bu kazanın onu mutlaka darıltacağını düşünüyordu. Nancy yüzmek de bilmiyordu.

Tom hemen sevgilisine sarıldı.

Kız da ekseri yüzme bilmiyenlerin yaptıkları gibi ona sımsıkı sarılmıştı. Tom onu sahile çıkarıncaya kadar nefes nefese kaldı.

Nancy'yi sağ salım çimenlerin üzerine bırakan Tom tekrar suya daldı, yüze yüze gitti, sandalı tuttu ve yüze yüze sahile getirdi.

Tom Küreği sakına sakına çekiyordu.

Sonra tekrar suya daldı. Artık kollarında kulaç atacak derman bile pek kalmamıştı. Küreğin yanına yanaştı. Kavramak için elini uzattı. O sırada zavallı gencin takati tamamen kesildi. Ayakları sarkmağa başladı. Artık mukavemet edemiyeceğini anlayan delikanlı tevekkül içinde gözlerini kapamıştı ki ayakları dibe değdi.

Tom Harland silkinerek doğruldu. Gölün suyu ancak göğsüne geliyordu!

Tarihî Roman: 17

Her ağızdan kuru bir gürültü çıkıyordu... Küme küme getirilen ekmecekler, hırsla kapışılıyordu. Zorba başlar yine etrafta dönmeğe başlayordu.

Nazlı Musallı, kalabalık bir güruh ortasında durarak:

— Dayanın, dedi... Bugün mutlaka saraydan baş gelecektir... Hünkâr şayet ki dediğimizi yapmazsa...

Etraftan birkaç yılışık sipahi sesi geldi:

— Yapmazsa, e ne olacak ki ağa?

— Yapmazsa işi gayri olur... Üç gündür babı hümayuna dayandık... Bize hep «Bugün sabredin, yarın cevap verilir!» dediler... Biz de bugüne kadar sabrettik... Artık korkumuz yok, bundan gayri bekleyemeyiz... Babı hümayun kapılarını ancak ulema ile açtırabiliriz... Hünkârdan söz isteriz... Bugün son günümüz... Levantlik bugüne düştü... Böyle avretler gibi elleri boş dönmek olur mu? Elbet dediğimiz olmalıdır...

İstanbul sokakları âdeta tenhalaşmıştı. Çarşılar ve dükkânlar açılmıyordu... Ahali korkudan, namus dertlerinden evlerine kapanmışlardı.

Bu üç gün içinde bazı kimseler İstanbuldan kaçmışlar, bazıları da para ve mücevherleriyle ortadan kaybolmuşlardı.

Atmeydanındaki kalabalık yavaş yavaş her günkü gibi bağıra çağıra Babı hümayuna yürümeğe başlamıştı. Ulemadan birçoğu evlerinden alınıp güruhu başına geçirilmiş, tek bir sesleri içinde iri kavuklu sivri külahlı yeniçeri ve sipahiler saray kapısına dayanmışlardı.

Ulemayı önde gören bekeiler, büyük kapıları açmışlar, müthiş kalabalık, bir dalga halinde içeriye akıvermişti... Sesler, uğultular, naralar birbirini takip ediyordu.

Güneş ışıklarında parıl parıl parlayan kılıçlar, uzun silâhlar birbirine giriyor, zorbarlar Orta kapıya dayanıyorlardı. Bu sırada Arslanhane önünde garip bir faica cereyan ediyordu. Bayram Paşanın adamlarından Yağız Ahmet, bir alay uşağıyla Babı hümayuna gelen Sadrazam Hafız Paşanın atı önünde durdu:

— Devletlüm, müsaade buyurunsanız... dedi.

— Nedir behey adam... Ne istiyorsun?...

— Beni Bayram Paşa kulunuz gönderdi devletlüm. Haber ediyor: Zinhar bugün meşverettir diye divana gelmesin, hemen bir yere saklansın! [1] diyor.

Hafız Paşa gülerek başını salladı:

— Var benden selâm söyle... Zuhur edecek kazai cürmü ben rüyamda gördüm... Ölmekten gam yemem [2]. dedi.

Ve atını sürerek Babı hümayundan içeri girdi.

Orta kapı önünde bağırıp cıgırışan halk arasında birdenbire birkaç ses yükseldi:

— Sadrazam geliyor!... Hafız Paşa geliyor!...

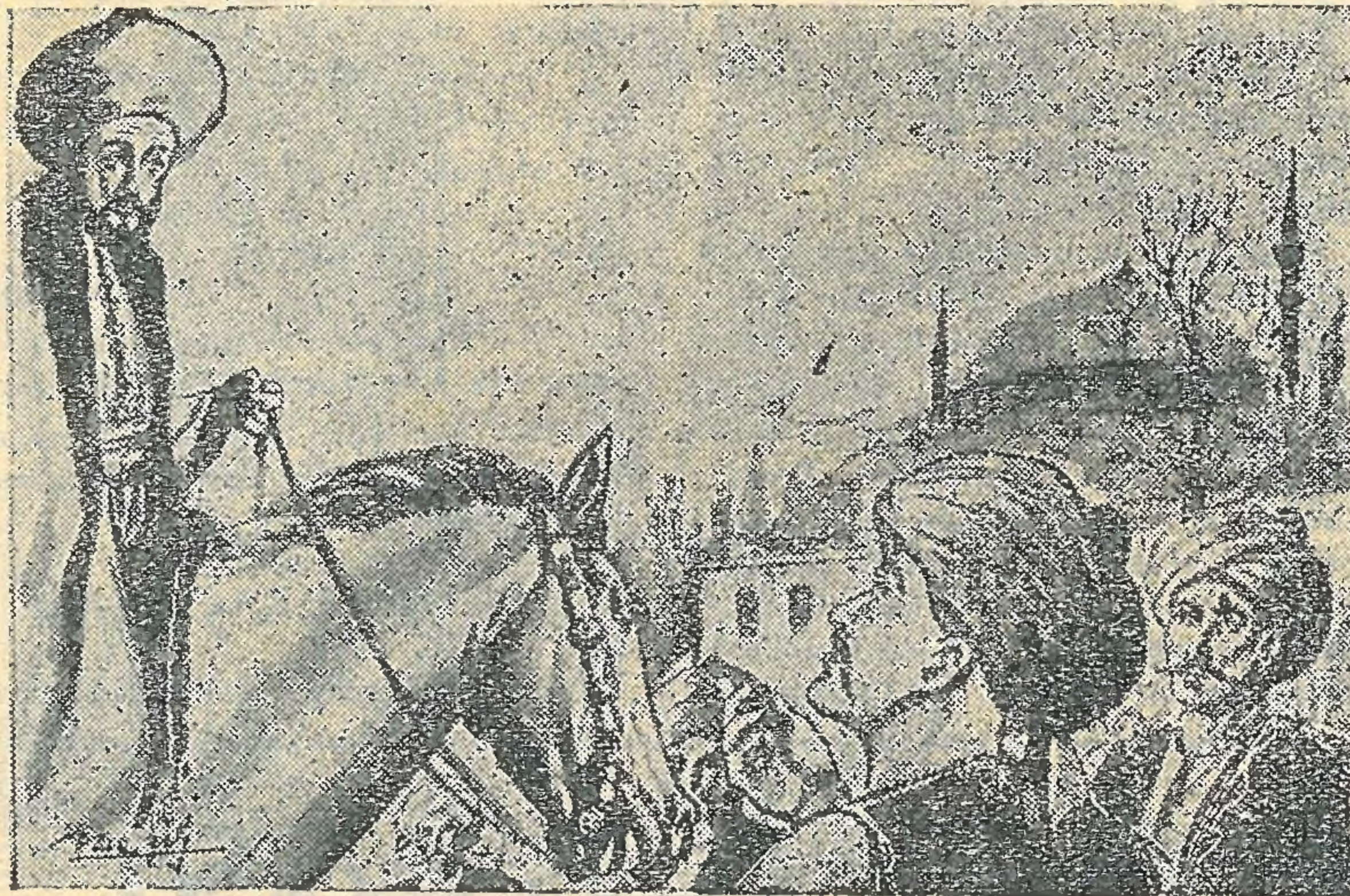
Bütün başlar bir anda geriye Babı hümayun tarafına dönmüştü.

Herkes bir alay uşağı ve beyaz atı üstünde kemali sükkûnetle gelen Hafız Paşaya bakıyordu... Bu adamdaki cür'et, bu adamdaki cesaret ne idi? Korkmuyor muydu?

İsyandan haberi yok muydu?... Kellesinin uçurulacağını, bu binlerce askerden ibaret kalabalığın başını istediklerini duymamış mıydı... Kalabalığın, hayretle, merakla açılan gözleri, paşaya dikilmişti. Beyaz atı üstünde pür vakar ve hiçbir şey yokmuş gibi ilerliyen sadrazam, büsbütün yaklaşıncaya, biraz evvel, hiddetle, öfke ile bağırışan halkın ve askerinin arasına derin bir sükkûn girdi... Herkes susuyordu... Gözlerini paşadan ayırmıyarak, yavaş yavaş geriye çekiliyor, bu kara sakallı, geniş göğüslü vezirin birdenbire üzerlerine kılıç salmasından korkuyorlardı...

Bir uçtan bir uca kadar, Babı hümayun içini kaplayan bu serseri asker ve halk kalabalığı ikiye ayrılmış, paşaya sanki ihtiramla yol açmışlardı...

Hafız Paşa, hürmetle açılan, zorba güruhu içinden atını sürerken birdenbire kalabalık arasında, Boşnak Salih'in çatlak ve kalın

— Beni Bayram Paşa kulunuz gönderdi devletlüm.

sesi:

— Bre vurun!... diye patlayıverdi.

Ve elindeki taşları sadrazamın üzerine savurdu...

Kalabalık bir anda allak bulak olmuştu:

— Vurun. Nârasını duyan sipahi zorbarları ezen, çiğneyen ve mahveden bir dev korkunluğuyla Hafız Paşanın üzerine hücum ettiler...

Uşaklar, bir iki oynayıp etrafı saçıldı... Paşanın atı ürkererek, ön ayaklarını havaya kaldırdı ve kendisini yere savurdu...

Zorba sipahiler, ellerindeki taşlarla, Hafız Paşanın üstüne abanmağa vakit kalmadı... Ortalıkta birden bire gök gürültüsünü andıran müthiş bir nâra koptu:

— Haaaayyyt!... Savulun be!.. Çekin elinizi!.. Davranmayın it soyları!...

Kalabalık arasından fırlayan sarı saçlı, iri bir sipahi, elindeki kılıcı zorbarların yüzlerine çevirerek bağırdı:

— Çekin elinizi!.. Erlik bu değildir... Kari gibi adam öldürmek erkeklik şanına değmez... Savulun!...

Uşaklar derhal kendilerini topladılar... Kaftanı param parça

olan ve mücevvezes) yerlerde sürüklenen Hafız Paşanın koluna girerek ayağa kaldırdılar... Alelacele orta kapıdan saraya soktular.

Fakat hayret! Biraz evvelki sarışın sipahi ortadan sır olmuştu. Kalabalık arasına karışmış, yok olmuştu... Bu adam kimdi? Ne idi? Sesinin bu müthiş kudreti karşısında zorba sipahiler nasıl böyle gayri şuuri ve aptalca duralamışlardı?...

Hafız Paşanın girdiği orta kapı aralıksızca, kapı altını dolduran sipahiler, müthiş bir su hücumu halinde, birdenbire sarayın bahçesine aktı...

Bir anda divanhane hümayun ağız ağzına dolmuştu... Sivri külahlar ve beyaz kavuklar üstünde oynayan kılıç ve tüfek uçları gittikçe kaarışıyor, boğuk, çatlak, ince kalın sesler, Babüssaadeye kadar dayanıyordu...

Topkapı sarayı korku içinde idi... Haremin pencerelerine yıkılan cariyelerin gözleri dört açıl-

dikilen zorbalara dikti... Yarı hiddet yarı da elemle sordu:

— Nedir muradınız kullarım? Ne istiyorsunuz?... dedi.

Bu acı ile çıkan ses, zorbarları birden bire cesaretlendirmişti. Birbirini iterek, padişahı görmeğe çalışan sipahiler uğultulu bir gürültü ile, ağıza alınamıyacak sözler söylemeğe başlamışlardı.

— Bize defter ettiğimiz hainleri ver paralayalım...

— Elbette ver, parçalayalım...

— Huzuru hümayunun hareme döndü hünkârım... Bir takım ne olduğu belirsizler!...

— Musa Çelebiyi ne diye muşahip eyledin?...

— Biz haktan geçmeyiz...

— Ya dediğimiz yaparsın...

— 17 erkânı devleti bize ver, hançerliyelim...

— Zira bunlar devlete ve padişahımıza dost değildirler...

— Hâşâ, dost değildirler...

— Eğer ki devlete yarar olsalardı bizi Musulda düşman ağızında silâhsız bekletmezlerdi...

— Bunca mühimmatımız, sefer levazımımız telef olmazdı...

— Elbette ki, bu on yedi hainin başlarını ver...

Kalabalık taht üzerine gittikçe abanıyordu... Padişahın sağını solu kaplıyan sipahilerin vücudları vücuduna değiyor, sıcak ve pis kokulu nefesleri burun deliklerini yakıyordu... Enderun ağaları telâşa düşmüşlerdi... Bu azgın askerin padişaha bir zarar yapmalarından, «Eliyazü billâh» şeytana uyararak parçalamalarından korkuyorlardı.

Dördüncü Muradın kaşları çatılmıştı... Gözlerini gazubane etrafa çeviriyor, dişlerini sıkarak sabretmeğe çalışıyordu... Padişahın bu hiddetli sükkûnunu gören sipahiler büsbütün azmışlardı... Ellerini kollarını sallayarak, Muradı Rabî tehdide bile bağlamışlardı:

— Elbette vereceksiniz, paralıyacacağız... Yoksa iş gayri olur...

— İş gayri olur padişahım...

— Ver hünkârım... Kul taife si cemiyet ettiklerinde istediklerini ala gelmişlerdir.

— Ecdadı izaminızdan bile ala gelmişlerdir...

— «Mukaddemce olmak evlâdır padişahım...

Dördüncü Murat nihayet ağzını açtı:

— Kullarım... Niçin böyle yaparsınız?... Padişah âsisi olmanız size yakışır mı?.. Siz ki...

Genç padişahın sözü gürültü, nâra, ısıklık sesleri arasında boğulup kalmıştı...

Dördüncü Murad nihayet dayanamadı... Kurulduğu tahttan birdenbire kalkarak bağırды:

— Bilirim... Sizin yularınızı çeken var... Siz cevaba kulak asmazsınız... Çünkü kabili hitap değilsiniz... Niçin beni dışarı divana davet ettiniz? dedi.

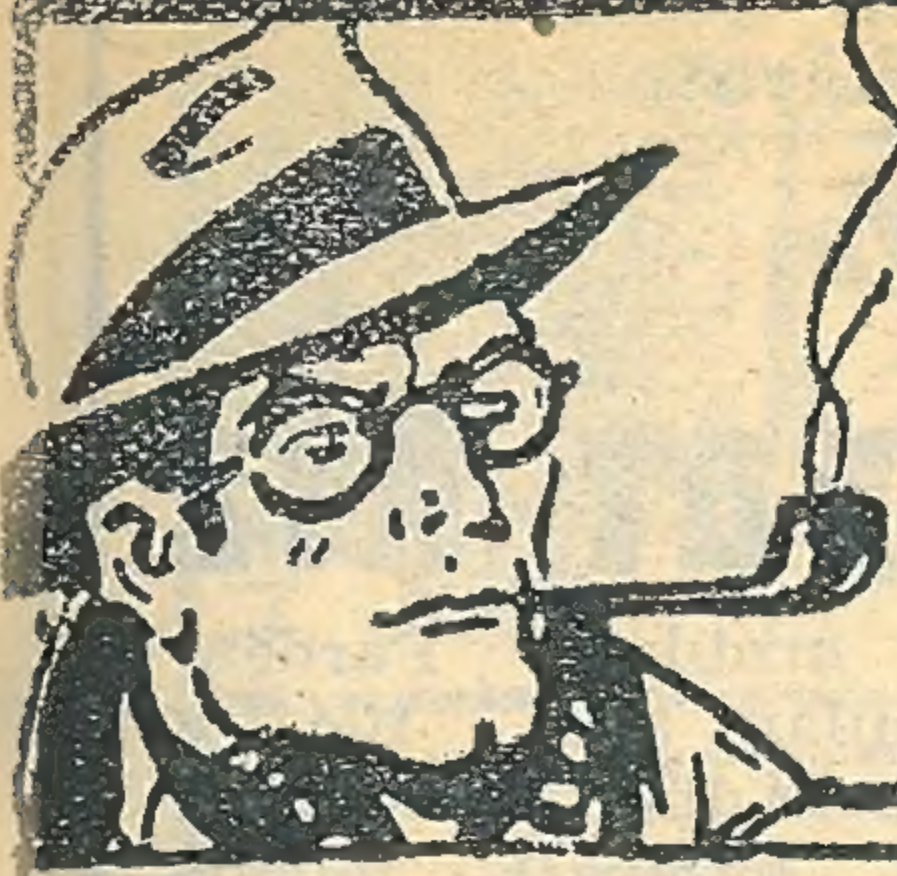
Ve öfke ile Enderun ağalarının ortalarına girerek Babüssaadeden içeri daldı...

— 15 —

Kaleyi zaptettiler, yazık!..

Bu isyan bütün gürültüsüyle Divanhane hümayun ve Babüssaade önünde ihtiyar ve heybetli çınarlar altında sivri külahlı, elleri silâhlı, ve birer suursuz kalabalık halinde toplanan zorbarlar bağırıp çağırırken, aralarından uzun boylu ve geniş göğüslü bir adam çıktı.

(Arkam 14 sayfa) a)

NAT PINKERTON

MR. BİR ENTERESANTA. RAF DAHA VAR. FRITZ POLİSE HAPTE ALMAN OR. DÜŞÜNDE OLDUĞUNU SÖYLENİŞ.

MR NAT. ACABA MÜMKÜN MÜ 2 SA-KİN O?..

HERSEY MÜMKÜNDÜR. KONT. BAKIN SURADA. TOP-RAGIN İÇİNDE

ANNEMİN ELMAS PAN-DAN TIFI.. NEREDE OLSA TANIRIM

Copyright 1930, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ANNEMİN GÜZEL BOY-NUNDA IŞILDADIĞINI HÂLÂ GÖRÜR GİBİ. YIM.

KISKAÇ KAÇARKEN DÜŞÜRMÜŞTÜR.

MESELE GÜN GİBİ AŞI-KAR KONT. DEFİNE YÜZÜN DEN KAVGA ETMİŞLER. KISKAÇ TA DEFİNEYESA. HIP OLABİLMEK İÇİN CO-CUGU ÖLDÜRMÜŞ.

DEFİNE! HA.. TABİİ. BENARESİLE-RİN MÜCEVHER-LERİ DEMEK KİS-KACIN ELİN-DE HA?

NAT.. NAT NEREDE-SİN?

Copyright 1930, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

PEPİ NE OLDU?

NAT SEVGİLİM.. SİLÂH SESİ DUYDUM YARALANMIŞSIN..

YAH YAH KOLLUN KANAYOR

HAFİF BİR YA-RA.. MÜHİM DEĞİL..

DERHAL EVE DÖ-NÜN. BURADA TEHLİ-KEDESİNİZ. KISKAÇ ELİMİZDEN KAÇTI.

Copyright 1930, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

NE FECİ.. TANİYORUM. VEZÜVYADA. Kİ TAYFALAR. DAN BİRİ İDİ..

KIZLAR.. ARTIK EVE DÖNÜN..

193

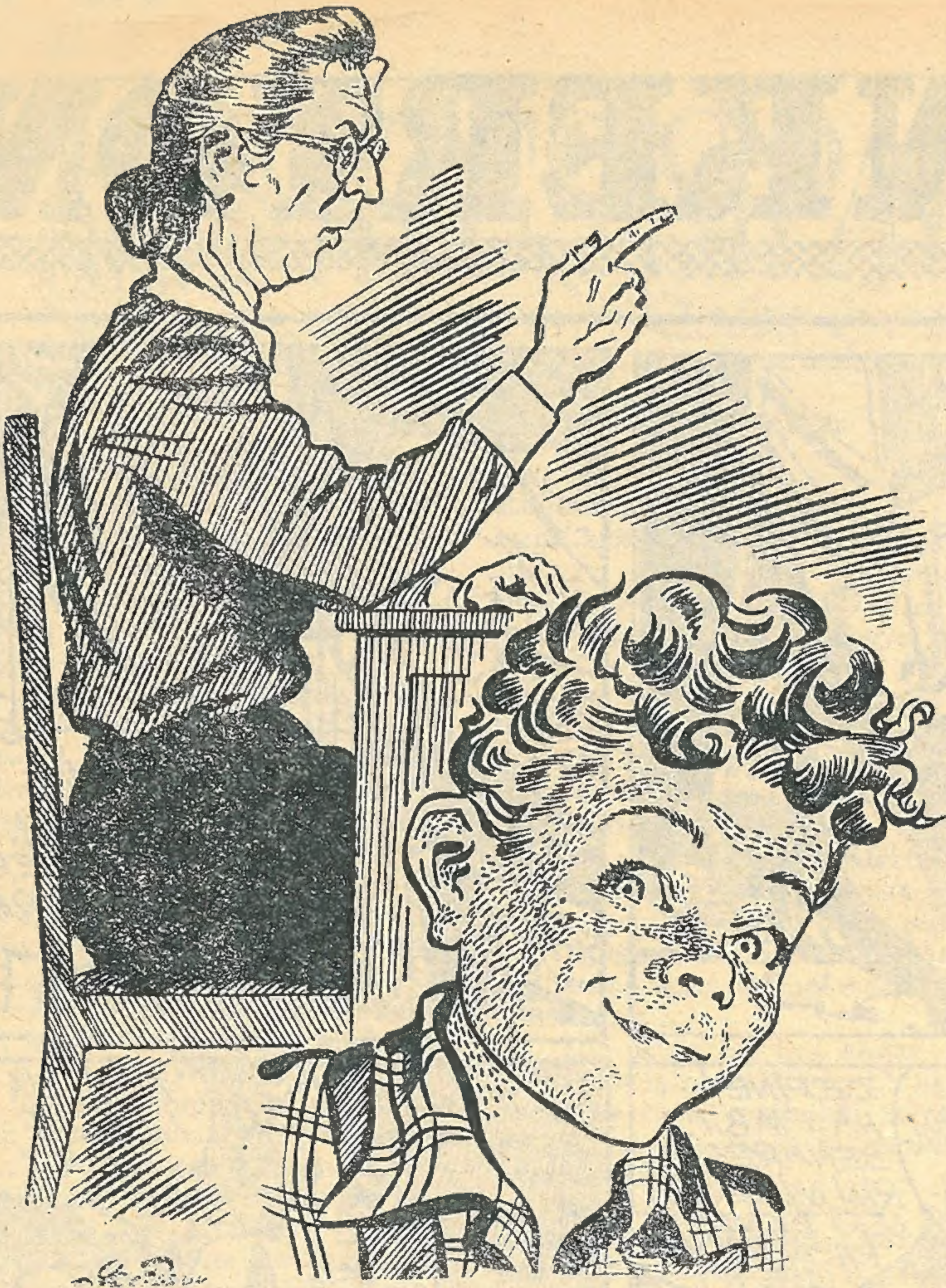
KONTUN HAKKI VAR.. DER-HAL EVE DÖNERSENİZ Bİ-ZE YARDIMINIZ DAHA ÇOK OLUR. POLİ-SE TELEFON EDERSİNİZ

HAYDİ KONT. KISKACI ARAMAĞA ÇIKIYORUZ

ARKASI VAR

Dördüncü Sınıfın Hocası

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

İhtiyar Miss Conroy 11 inci ilk okulun umacısı veya öcüsüydü, nasıl isterseniz öyle deyin. Yalnız ondan yaka silkmeyen talebe yoktu. Miss Conroy tam 20 sene-den beri 11 inci ilk okulda, dördüncü sınıfı okutuyordu. Talebeler onun namını mektebe ilk girdikleri günden itibaren duymağa başlarlardı. Hatta teneffüslerde, bahçede, koridorlarda onunla karşılaşmış azamı yedikleri de olduğu için mektep cadısını daha yakın tanımak fırsatını bulurlardı. Daha mektep

nedir, ders nedir, öğretmen nedir pek bilmedikleri için birinci sene Miss Conroy'a pek aldırış etmezlerdi. Onun talebelerine ettiği cefaları, bir masal cadısının marifetlerini dinler gibi, pek de umursamadan dinlerler ve onunla karşılaşmamak için ellerinden geleni yapmakla iktifa ederlerdi.

Ama velâkin ikinci sınıfa gelince vaziyeti daha iyi anlarlardı ve Miss Conroy korkusu daha o zamandan içlerine yer ederdi. İki sene böyle bir kâbus gibi sürüklenip ge-

çerdi.

En nihayet dördüncü sene ve Miss Conroy gelir çatardı. Miss Conroy gök gürültüsü ve gimsek gibi, fırtına ve kuraklık gibi kaçınılması imkânsız bir felâketti onun için çocukların elinden boyun büküp çile doldurmaktan başka hiçbir şey gelmezdi.

Tommy dördüncü sınıfa gelince Miss Conroy'u zannettiğinden çok daha feci buldu. Yaşlı hoca anlatılanlardan daha korkunçtu. Tommy de boyun büküp çile doldur-mağa alışık olmıyan, isyankâr bir mahlûktu. Sınıfın en genci idi ama aynı zamanda en zekisi de oydu. Kıvrıkcık sarı saçları alınına dökülen, kalkık burnunun ucu çilli, ele avuca sığmaz, cin gibi bir mahlûk. Tommy Miss Conroy faciasına bir son vermeyi dördüncü sınıfa başladığının daha ilk günü kararlaştırdı. Şimdi artık bütün zekâsını bu işe bir çare aramak için işletiyordu.

Miss Conroy'un en sinirlendiği şeylerden biri de ders ortasında herhangi bir sebepten ötürü dışarı çağırılmaktı. Hele döndüğü zaman talebeleri konuşup gülüşür bir halde bulursa kıyametleri koparırdı. Ama çocuk bunları! Miss Conroy'dan pek çok korktukları halde, o gider gitmez baskıdan kurtulan su gibi fışkırırlar ve fısıllı fısıllı konuşmağa kırkır kırır gülmeğe başlarlardı. Ve Miss Conroy'dan her seferinde azar yerlerdi.

Bir gün yine ders ortasında dışarı çağırılan ihtiyar hoca geri döndüğü zaman bir an hayretle duruladı. Sınıfta tuhaf bir sessizlik hüküm sürüyordu. Talebeler de ellerini kucaklarında kavuşturmuşlar, uslu uslu oturuyorlardı. O içeri girince hepsi tek kişi gibi avağa kalktılar ve sonra yine oturdular. Bu usululuk, bu sessizlik ve intizam Miss Conroy'un ağzını hayretten açık bırakmıştı. İhtiyar kadın kürsüye giderek alaycı alaycı,

— "Nasıl oldu bu iş böyle?" diye sordu.

Bütün gözlerin tuhaf bir ısrarla kendine dikilmiş olduğunu görüyordu. Bir an sükût oldu sonra Tommy ayağa kalktı ve cevap verdi:

— "Geçen gün şey demiştiniz de öğretmenim.. 'Bir kere de sınıfa döndüğümde sizi uslu uslu oturur bulursam herhalde hayretten şark-kadak düşer ölürüm,' demiştiniz!"

Küçük Hikâye:

Üç İhtiyar Kız

Üç genç kızdılar... Pardon! Üç kızdılar, ama hiç de genç değildiler. Yaşlarını tam olarak bilmenin imkânı yoktu. Kendi söyledikleri başka, nüfus kâğıtlarının gösterdiği başka, onları eskiden tanıyanların rivayetleri yine başkaydı.

Her biri gençliğinde nekad güzel olduğundan, bütün fırsatlarda bahsederdi. Bir sürü delikanlı, bayatlarını onlarla birleştirebilmek için deli divane olmuş, fakat hepsi de red cevabı almışlardı. Bu delikanlılardan kimi intihara teşebbüs etmiş, kimisi de teselliye gönüllü olarak lejyon etranjere yazılmakta bulmuştu.

Bütün bunlar kendi rivayetleriydi tabii. Zira onları tanıyan herkes, kendilerini gördüler görelî aynı güzellik seviyesinde bulunduklarını ve hiçbir erkeğin de onların aşkıyla yampı tutuşarak askere gittiğine şahit olmadıklarını söylerdi.

Ne zaman birbirleriyle tanışıp arkadaşlık tesis etmiş oldukları meçhuldü. Ama birbirlerine çok düşkün gözükürler ve hiçbir vakit ayrı ayrı dolamazlardı... Bulundukları ufak şehrin kıyısındaki ufak evlerinden dışarı bir kavga veya anlaşmazlık akislerinin sızdığı görülmemişti.

Bu tertipli evde, bir ikindi üzeri, üç genç kız (Pardon, ihtiyar kız diyecektim. Hikâye tekniği icabı kalemin hep genç kızı gidiyor) çay masasının başında toplandılar. Bu oldum olası âdetleriydi. Saat beş olduğu zaman içlerinden biri, hazırladığı çayı masaya getirir, fincanlara koyar ve üç arkadaş koltuklarına oturarak bunu yudum yudum içerlerdi. Bir yandan da muhabbet etmeyi unutmadan tabii.

O gün de, mutadı veçhile dedikoduya başlamak üzereydiler ki içlerinden birinin:

— Biz evde yokken biri benim fincanımı kullanmış, demesi üzerine bir duralama oldu.

Hakikaten hanımın elindeki fincanda, daha evvel başka birisi çay içmişti; izler bunu gösteriyordu. Bu sırada ikinci hanım lâfa karıştı:

— Garip şey; biraz evvel yukarıya, odama çıktığım zaman ben de bir şeyler olduğunun farkına varır gibi oldum. Sanki birisi yatağıma uzanıp yatmış, sonra da kalkıp gitmiş. Pikenin başka türlü buruşmuş olmasına imkân var mı?

Üçüncü kız ayağa kalkarak: — Muhakkak biz yokken eve birisi girmiştir. Gidip odama bir bakayım, ded.

İkinci katta bulunan odasına girmezden evvel, anahtar deliğinden şöyle bir içeri baktı.

Hiç tanımadığı bir adam kendi karyolasının üzerine uzanmış yatıyordu... Kalbi, heyecandan çatlayacakmış gibi hızla vurmağa başlamıştı. Elliyle göğsünü bastırarak merdiven başına kadar gidip:

— Hepinize Allah rahathk versin; bu gece erken yatacağım, diye bağırdıktan sonra alelacele odasına koştu ve kapıyı içerden kilitledi.

İyi vefena Haber

Nakleden: Vahit Orgun

Milânın tanınmış klüblerinde birinde tanışmışlardı. Sarışın, sık ve pek fazla genç olmayan kadın serbest tavırlı, sporcu bir tipti. 30 yaşlarında tahmin edilen erkek de yakışıklı, kibar ve nazikti.

Pistte bir iki tur yaptıktan sonra birer kokteyl içmek üzere bir masaya oturup bir müddet konuşmuş; bîâhare bir iki kere daha dans edip ayrılmışlardı. Her şey tatlı geçen bir geceden ibaret kalmıştı. Ne tekrar buluşmak için bir randevuları vardı, ne de böyle bir şeyi akıl ve hayallerinden geçirilmişlerdi. Fakat kaderde onların tekrar karşılaşması varmış.

Sıcak bir temmuz günü Rimini plajında karşılaşmışlardı. Birer eski dost gibi kucaklaştılar. Her ikisi de emeklilik tatilini geçirmek üzere bu say-

fiye şehrine gelmişti. Böylece günlerini birlikte geçirmeğe başladılar. Birlikte uzun gezintilere çıkıyor, birlikte gazinoları doluyor, velhasıl her şeyi birlikte yapıyor hattâ yatağa dahi birlikte giriyorlardı.

Nihayet tatilleri bitmiş işlerinin başına dönmeleri gerekmişti. Fakat bu seferki ayrılıkları geçen seferkine benzemedi. Uzun uzun öpüşüp vedalaşmış ve işlerini bir an evvel düzene sokup buluşmayı birbirlerine vaad etmişlerdi.

İşinin başına dönen Paola kendini hiç de iyi his etmiyordu. Bu hali, arkadaşlarının da gözünden kaçmamıştı. Gidip bir doktora esash bir suret-

te muayene olmasını tavsiye ettiler. Evvelâ "canım mühim bir şey değildir. Tatilde fazla yorulmuşumdur da ondandır" diyen Paola, gün geçtikçe kötüleştiğini görünce Milân'o'nun tanınmış bir doktoruna gitti.

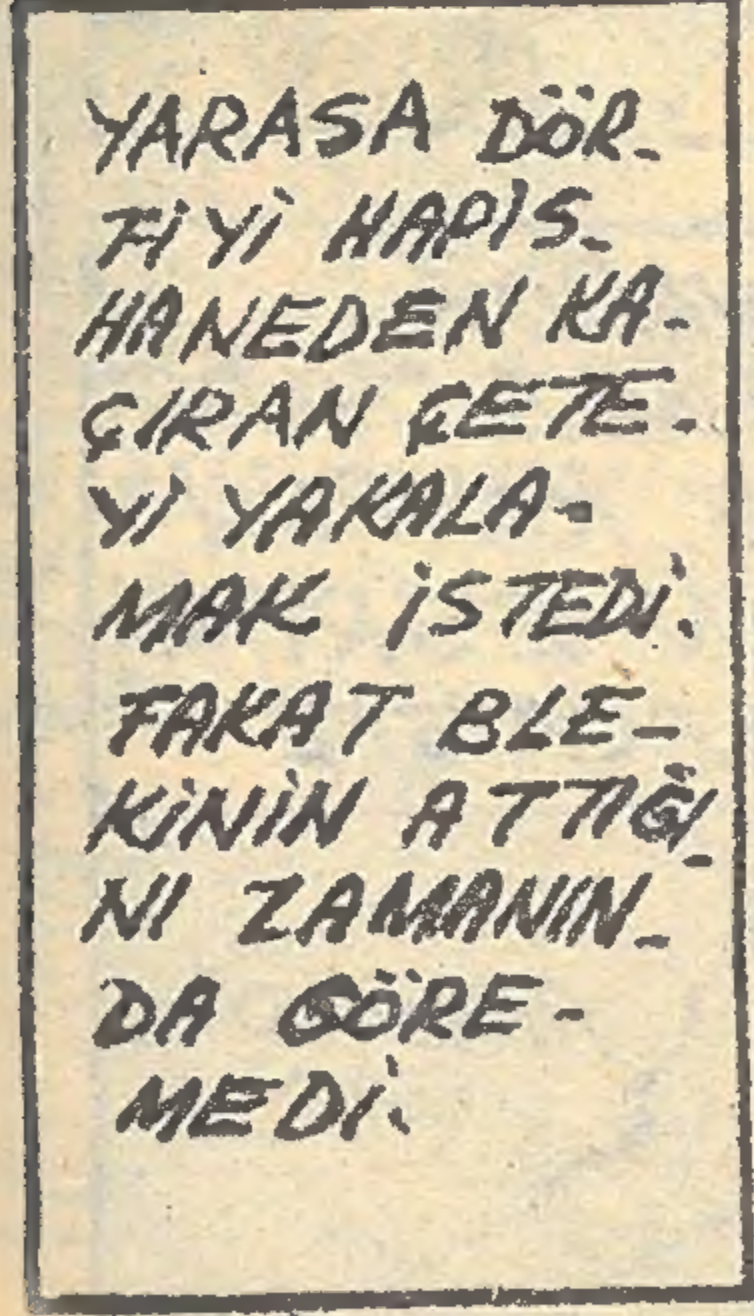
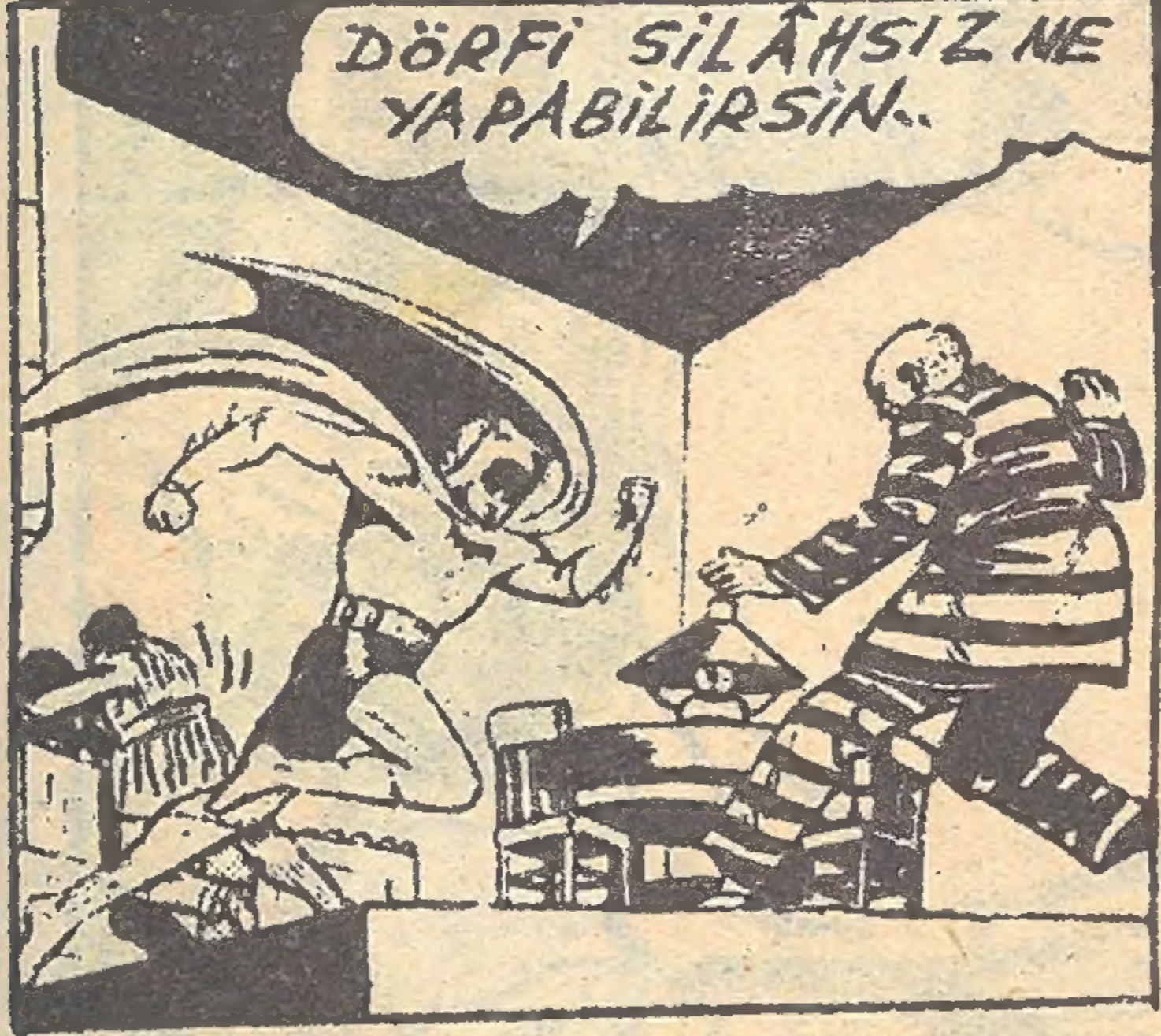
Paola'yı, muayene masasına yatan doktor kalbini, ciğerlerini, böbreklerini, apandisitini, tansiyonunu velhasıl her tarafını iyice muayene ettikten sonra:

— Çok şükür hiç bir hastalığınız yok, dedi. Sonra gülerak ilâve etti. Yalnız, kocanıza çok sevindirecek bir müjdem var.

Paola hemen tashih etti: — Evli değilim, kocam yok, doktor.

— Su halde müjde değil çok kötü bir haberim var, kızım. Çocuğun ol-

YARASA

MANDRAKE

UGURSUZ ZÜMRÜT

HANDOLSUN YÜ-
ZÜKTEN KURTULDUK.
YÜZÜĞÜ ÇIKARDIĞIM
ZAMAN ZÜMRÜT AZ
KALSIN DÜŞÜYÖRDÜ.
AMA YERİNE TAKTIM.
ALTINDAN ŞU KÜÇÜK
KAĞIT PARÇASI ÇIKTI

YÜZÜĞÜ GERİ VER
MEDEN EVVEL
NARDA YÜZÜĞÜN
İÇİNDEN ÇIKAN
HARİTAYI ALMIŞTI.

NE OLDUĞU BELLİ
DEĞİL.. YALNIZ ÜZE-
RİNDEKİ İSİMLERİ
BİLİYÖRÜM. GALİBA
O ADAM YÜZÜKTEN
ZİYADE BUNU ARI-
YÖRDÜ.

NE HEYECANLI
SEY.. GİDELİM BAKA.
LİM HARİTANIN GÖS-
TERDİĞİ YERDE
NE VAR

TEHLİKELİ OLABI-
LİR. HELE O ADAM
HARİTANIN KAYBOL-
DUĞUNU ÖĞRENNİCE.
AMA HARİTA GİBİ FER-
MAN DA SENİN. MA-
CERAYA BAYLIĞIM. AĞ-
MEN GİDELİM.

9

BU SIRADA MEÇHUL ADAM YÜZÜĞÜ ARKADAŞ
LARINA GETTİRDİ.
YÜZÜĞÜ ALABİLDİN HA?
ÇABUK AĞ!

BUNCA SENE SON-
RA YÜZÜĞE SAHİP
OLMAK! ZÜMRÜDÜ
AÇMAK NE...
EYVAH HARİTA YOK.

NE?

BEN AÇMADIM.
VALLAH BEN
MASUMUM..

YALAN SÖY-
LÜYÖR.. BİZİ
ALDATMAĞA
ÇALIŞIYOR.

DURUN. BEN ONA
İNANIYÖRÜM. HARİ-
TAYI ÖBÜRLERİ BUL-
MUŞ OLSA GEREK
BİZİ ONLARA GÖTÜR-
SÜN

193

ARKAMIZDAN Bİ-
RİSİ GELİYÖRMÜŞ
GİBİ BİR HİS VAR
İÇİNDE
KURTULDUN, NARDA!
İŞTE ARADIĞIMIZ TEPE!
HARİTANIN VE KAVRUN
ZÜMRÜDÜNÜN ESRARİ!
Nİ BU TEPEDE BULACAĞIZ.
HAYDİ GİDELİM.

ARKASI
VAR.

AŞK YAŞIYACAK

SÖRGÜ ESNASINDA LUCIANIN AĞZI AÇILMADI.

SÖYLEYİN.. BU SUSMANIZ
NE SİZİN NE DE LUCKİ
İÇİN FAYDASI VAR.

NAFILE BAY KOMİSER.
BUGÜN AĞZINDAN BİRŞEY
ALANMIYACAĞIZ.

HEMŞİRE DİKKAT ET
BİR DELİLİK ETMESİN.

SİZ MERAK ETME.
YİN..

10/1

İKİ
GÜN SON-
RA BİR
AKŞAM BAR-
BARA GİPSİ ANA-
NIN MEYHANESİNE
DOĞRU GİDERKEN
KARŞISINA BİR GÖLGE ÇIKTI.

MATMAZEL BARBARA
BEN JAN

BURA
DA NE
İŞİNİZ VAR.
SİZİ YAKALI-
YACAKLAR

BİLİYORUM.. BEN DE TESLİM OLMAK İÇİN
GELDİM. KENDİM KADAR BU İŞTE MASUM
OLDUĞU BİLDİĞİM LUCIANA'NIN YAKALANMA.
Sİ BANA VİCDAN AZABI OLDU. ARTIK BİR ALCAK
GİBİ SAKLANAMİYACAĞIM

EDK SAFSINIZ
DOĞRUSU..

ÇÜNKİ SE-
Nİ SEVİYÖ-
RUM... ANLA-
MIYOR MUSUN?
SENİ KURTARMAK
İÇİN KENDİMİ TEH-
LİKEYE ATTIĞIMI
GÖRMÜYÖR MUSUN JAN?
FARAT.. BEN... AN-
LIYAMIYORDUM Kİ..

BELKİ LUCIANA'NIN BİR BİLDİĞİ VARDIR DA
SİRASİ GELİNCE SÖYLİYECEKTİR. HALBÜKİ
SİZİN SERBEST KALMANIZ LAZIM. ÇÜNKİ.....

193/1

HAYDI DELİLİĞİ
BRAK. BU İHTİYAT.
SIZLIĞINI TAMİR
İÇİN BENİMLE
GEL.

BU SIRADA, LUCKİ'NİN
UYKUSU KAĞMIŞTI.

TUHAF.. KAPININ YANIN
KİM VAR ACABA? YOKSA
BU BİR İŞARET
Mİ?..

AD/2

LUCKİ
DERHAL İŞE BAŞ-
LADI.
ACABA BU
DOSTUM KİM?
HERNEYSE..
ŞİMDİ İŞE
KOYULAYIM..

BİR
EYE VE BİR
KÂĞIT.. "BİR
DOSTUN! BU DA
NE DEMEK?

SESLenen
LUCİA NAYDI.
ONUN DA
UYKUSU
KAĞMIŞ-
TI.

İKİ
SAAT
SONRA
PARMAK-
LIĞI K. Tİ
KAÇARKEN
ADININ SÖY-
LENDİĞİNİ
DUYDU..

193/2

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

No. 43

H arap sarayın çığnemiş bah-sini geçti. Bir asker gibi yürüyordu. Bana çok daha iyi yarlanmış görünüyordu. Kendisi için hazırlanan mermiye salona kadar beni yanından ayırmadı. Orada, yalnız kalmak istediğini işaretlerle anlattı. Fakat beni bırakmadı. Üst üste içini çekerek bana oturmak için işaret verdi. Kendisine Bizans gibi dünyanın hayranı olduğu güzel şehri almak nasip olan bu ünlü insanın karşısında saygılı bir hareketle oturdum.

Birden gözlerini açtı ve bana haykırdı:

— Neye birşey söylemiyorsun Yusuf? O köpekler gibi neye dilini tutarsın.

İstiraplarının sebebini anlıyordum. Onun kalbini müsterih etmek gerekiyordu. Yerinde duramıyordu. Yine gitmiş, sarayın penceresinden harap şehre bakıyordu. Sipahilerin at şakırtıları, dik sesleri bile onu incitiyordu:

— Bir fesat yatağı, çürümüş bir imparatorluk olan Bizans'ı yıkmakla tarihi değiştirdin, dedim. Bundan sonra adil ve insafı bir Padişah olarak yaşa.

Yarasına dokunmuş gibiydim. Sıddetle haykırdı:

— İnsafsızlığı mı söylersin Yusuf?

— Hayır, dedim. Bizans yağma-ya uğradı, ocaklar söndü, çok kan döküldü, fakat bu senin suçun değildir. İmparator Kostantin eğer milletini seven bir insan olsaydı, senin kan dökülmeden, yağma edilmeden şehri teslim teklifini kabul ederdi. Fakat o, sadece kendi şerefini düşündü. Kendi imparatorluk şerefini düşündü. Halka acımadı. Tarih ve Avrupa ona belki korkak diyecekti. Fakat binlerce insanın ölümüne mani olacaktı. Dökülen kan ve günah onun boynuna olsun.

Mehmet Beyin yüzündeki morluk azaldı. Gözlerinde yavaş yavaş bir sükûnet beliriyordu. Ben devam ettim:

— Haçlıları düşününüz. Onların Bizans'ta yaptığı tahribatı siz yaptırmadınız. O zaman dökülen masum kanı, sıcsuz kanı buğün dökülmedi. Anadoludaki hristiyanların hayatını düşününüz. Onlar topraklarının üstünde ve evlerinin içinde mesut yaşamaktadırlar. Bugün ahlivan Bizans yarın gülecektir. Süllâleler, hanlar, Padişahlar gelip geçer. Yasıvan halk ve tarihtir. Halk sizden hoşnut kalacaktır. Tanrı da sizden hoşnut olsun.

Mehmet Bevin istediği bu imiş. Göğsü bir deniz gibi kabardı. Gözbebeklerinde yaşlar belirdi ve başını ikerken:

— Ak yüzle yaşamak isteriz yoldaş, dedi.

Ayrılrken ardundan seslendi ve: — Yusuf, dedi. Yakınımızda yüzün görmek isteriz. Tatlı dilin işitmek muradımızdır. Bizans içinde yardımın gördük. Dileğin olursa başışlatmaktan memnun kalırız. Sakınma yoldaş. Mürüvvet sahibi kişilerdeniz.

— Muradımız padişahımızın ikbalidir. Tanrı ömrünü uzun etsin.

— Yardımını gördük Yusuf. Gönlün hoş etmek isteriz. Silâh ustahına, bileğin gücüne inananlardanız. Bizansta kalmak istersen yerin bulalım. Dilersen Nikomedyâ beyliğine sana verelim.

Mehmet Beyin mürüvvetinden kâm almak sırasıydı. Elini öptüm ve:

— Dilersen babamın yolunda gidelim. Biz de silâh hocalığı yapalım, dedim. Bize en büyük beylik Padişahımıza iyi çeri yetiştirmektedir.

Mehmet Bey buna pek memnun oldu. Elini omuzuma koyarak:

— Nikomedyâ beyliğine ihsan ettik, dedi. Buyuruldusunu elimizle yazmak isteriz. Acemi oğlanlar ocağına da silâhşor ettik seni. On iki çeri ile Şaklabanı buyruğuna veririz. Bizansta dilediğin yerde konağını kur.

Duruyordum. Mehmet Bey gitmemi bekliyordu. Kimsenin sözünü dınlemek istemiyen bu kibirli ve azametli insan bazen birden döner ve haşın bir tavır alarak en sevdiklerini idama kadar gönderirdi. Buna rağmen elini öptüm ve:

— Padişahım, dedim. Başım yoluna kurban olsun.

— Ne dileğin var Yusuf?

— Yoldaşını Bizansta koruyan, canını kurtaran bir kişi var. Mürüvvetini bekler. Boynu bükülmüş, yüreği yanmıştır. Adaletini göster Padişahım.

— Kimi söylersin Yusuf?

— İmparator Konstantin Dragazes'n akrahasından Prenses İren için şefaat ederim padişahım.

— Kendisini sarayımıza alırız Yusuf. Namerde muhtaç kılmayız. Kıpkırmızı kesilmistim. bütün vücudum titredi. Mehmet Bey beni bir iyi süzdükten sonra:

— Hoşnut kalmadın mı Yoldaş, dedi.

— Bizim de bir gönül davamız vardır padişahım. Dileriz prensesi hak dinine alalım, kendimize eş edelim.

— Prenses İren, Prenses

İren...

Mehmet Bey şimdi böyle söylenerek geziniyordu. Birden hatırlamış gibi durdu ve dik dik yüzüne baktı:

— Kostantin Dragazesin bize cariyeye etmek istediğini, halasının kızını mı almak istersin Yusuf? Padişahı mallarına mı göz diker-sin?

Gözlerim yaşarmış, rengim ağarmış, dizlerimin bağı kesilmisti:

— Bana, benim sevdiğimi başışla padişahım, dedim. Daha yangın dumanları sıyrılmayan, sokaklarından kan kokusu gitmiyen Bizansa başın, gözün sadakası olsun. Padişahımızın mürüvvetine inanmız vardı. Gönlümüzü kaptırdık. Beytülmale diyetin verelim. Padişahımıza başka Prensesler cariyeye edelim. Dileğimiz yerin bulmazsa Tanrı bize buradansağ çıkmağı nasip kılmasın.

— Bizim de bir gönül davamız vardır Padişahım.

— Tez karşımdan yıkıl. Gözüm görmesin seni!

İREN

Saraydan pek bitkin bir halde çıktım. Vakti vaktine uymıyan Mehmet Bey beni kovmuştu. Arkamdan iki bostancı yollayıp beni zindana attırması, veya kafamı kestirmesi de mümkündü.

İçim bulanık, gözlerim dolu komağa geldim. Kara kara düşünmeğe başladım. Hüseyin muhafız odasına gelerek bana Bartolome-nin köpek gibi uludüğünü, ağladığını, söyledi. İki yüzü herifi karşıma getirttim. Ayaklarıma kapanıyor, sel gibi yaşlar döküyordu. Kolumu oynatacak dermanım kalmamıştı.

— Tez karşımdan yıkıl, gözüm görmesin seni.

Mehmet Beyin bana söylediği bu sözü ben de Bartolomeye söylemiştim. O bunu kendisi için bir af zannederek yerinden kalktı. Kapıdan çıktı ve topukları ardını döverek basıp gitti.

Peşine kimseyi salmadım.

Hüseyin neye kahrettiğini sordum. Dardımı kendisine döküm. Beni dinledi, dinledi sonra:

— Yusuf Bey, dedi. Şimdi Prenses bir çocuk giydirim, bir ata bindiririm, bir at üstünde de ben atlarım. Bir kere geherden çıktık mı kimse bulamaz beni. Dilediğin yerde bekleriz.

Bu çare bana hoş gelmedi. İçimi çektim:

— Hayır, dedim. Bekliyeceğim.

Ne bekliyordum? Bunu kendim de bilmiyordum. Hüseyin gelip gitti. Biraz sonra Gaffar geldi. Bana yemek getirmişti. Elimle işaret ederek geri çevirdim. Arası çok geçmedi. Başına bir örtü almış bulunan İren odaya girdi. Gözleri yaş içindeydi. Elini omuzuma koydu. Başımı ellerimin arasından kaldırıp kendisine bakmadım. Yanıbaşında titrek seslerle söyleniyordu:

— Yusuf Bey ben sana ne yaptım?

— Yusuf Bey, neye yüzüne bakmazsın?

— Yusuf Bey neye kendi elimle hazırladığım odada gelip yatmazsın?

— Kendi elimle hazırladığımı yemeği neye yemezsin?

— Beni bunun için mi kurtardın Yusuf?

— Benim suçum nedir Yusuf?

— Niye benimle konuşmazsın?

Hıçkırık hıçkırık ağlamağa başladı. Tam bu sırada avlu kapısı vuruldu. Dışarıda atlılar vardı. Hüseyin sapsarı kesilerek karşıma dikildi:

— Sultanın kapı kulları gelmişler Yusuf Bey. Seni isterler. Arkasından üzüntü ile:

— Hayırdır inşallah, dedi.

Kapıkullarından birisi fener çekiyordu. On kişi kadar vardılar. Başımı çevirip bakmadan yürüdüm. Beni bir ata bindirdiler. Karanlıkta bir saat yol aldık. Velakerna sarayına geldik. Beni Mehmet Beyin tekrar istediğini zannetmiştim. Fakat Karaca Paşanın karşısına çıktım. Büyük bir odada iddik. Paşa bir koltuğa oturmuştu. Duvar dibinde ırı boylu, eli palalı, bir cellâtla iki yamağı duruyorlardı.

Öldüreceğimi anladım. Bu benim çok ârımaya gitti. Gözlerim dopdolu oldu. Korkmuyordum. Fakat içimde büyük bir kurgınlık vardı.

Karaca Paşa beni gözlerini devire devire süzdükten sonra:

— Karşımda edeblice dur, diye haykırdı.

Zaten olan olacaktı. Sesimi dâkleştirip:

— Senin padişahın bana bu lâfı etmemiştir Karaca Paşa, dedim. Hazırlığın düzmüşsün, alacağınız bir candır.

Karaca Paşa babamı ve beni çok iyi tanırdı. Birden kaşlarının çatığını gözde ve sesini tathlası tırdı:

— Oğul, kafa öyle kolay kesilmez, dedi. Vebali vardır. Önce sorgu gerekir.

— Soracağını sor, uzatma paşa.

Mehmet Bey çok okumuş, bir kaç hristiyan dili, arapça ve farsça bildiği halde babası gibi konuşmuyordu. Ben de lâflarımı onlara uydurdum. Paşa beni okşar gibi:

(Arkası var)

BERUT-BEYİ YLE ANGELİKA KARAYACI
KILMASI MUHTEMEL YERE GELDİLER

ARAYALIM.

ACABA NEREYE
SAKLANDI UZAGA Gİ-
DEMEMİŞTİR

KİMSEYİ BULANMADILAR. EVET BİR-

DÖNELİM
ARTIK.

KA GARE KALMADI.
MUHAKKAK BOĞUL-
MUŞTUR.

FAKAT ONLAR
UZAKLAŞIR UZAK
LAŞMAZ.

●KURTULDUM.
ŞİMDİ ELE
GEÇMEDEN
ÖNCE..

ATMACA REİS

25

A..A NEO-
LUYOR?

TUTUN
SUNU SARA
YINIA GÖTÜ-
RÜN..

ANGELİKAYI ADAMLARINAYA
KALATTIRDI.
REZİL
BUNUN HESABINI SO.
RACAĞIM.

GERİ DÖNDÜKLER
ZAMAN BEYRUT
BEYİ KADININ
ÜZERİNE ATILDI

KONTES.. EFENDİM OLAN
SAND BİRAZ TUAFTIR. BU
HİKAYEYE İNANMAZ. BİR
OYUN OYNADINIZ. SİZ
EFENDİME BİZZAT AL
BEN GÖTÜRECEĞİM KAR
HERİF

KORKUNÇ
KADINI
BİR SAAT
SONRA
BİR DE-
VENİN
ÜZERİ-
NE BAĞ-
LADILAR
ŞANIA
DOĞRU
YOLA
ŞIKTILAR

BU SIRADA GEMİDE ELPERRO
NEYE KARAR VERECEĞİNİ ŞAŞIR-
DI. KONTES GEMİYE DÖNMEDİĞİN-
DEN KARARINI ERTESİ SABAH
BIRAKTI. SABAHLEYİN TAYFALARI
GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ PAT. TOPLADI
RON BİZİ BIRAKTI GİTTİ.
BUNDAN MÜTEESSİR OLACA-
ĞIMIZA İŞTİFADEMİZE BAK-
MALIYIZ

NE DE-
MEK İS-
TİYORSUN
TAÇIK
KONUŞ

NE ŞE-
KİLDE..

VARACAĞIMIZ İLK Lİ-
MANDA GEMİYİ SATAR.
PARASINI PAYLAŞIRIZ.
SONRA HERKES İSTE-
DİĞİ YERE
GEKİLİP
GİDER

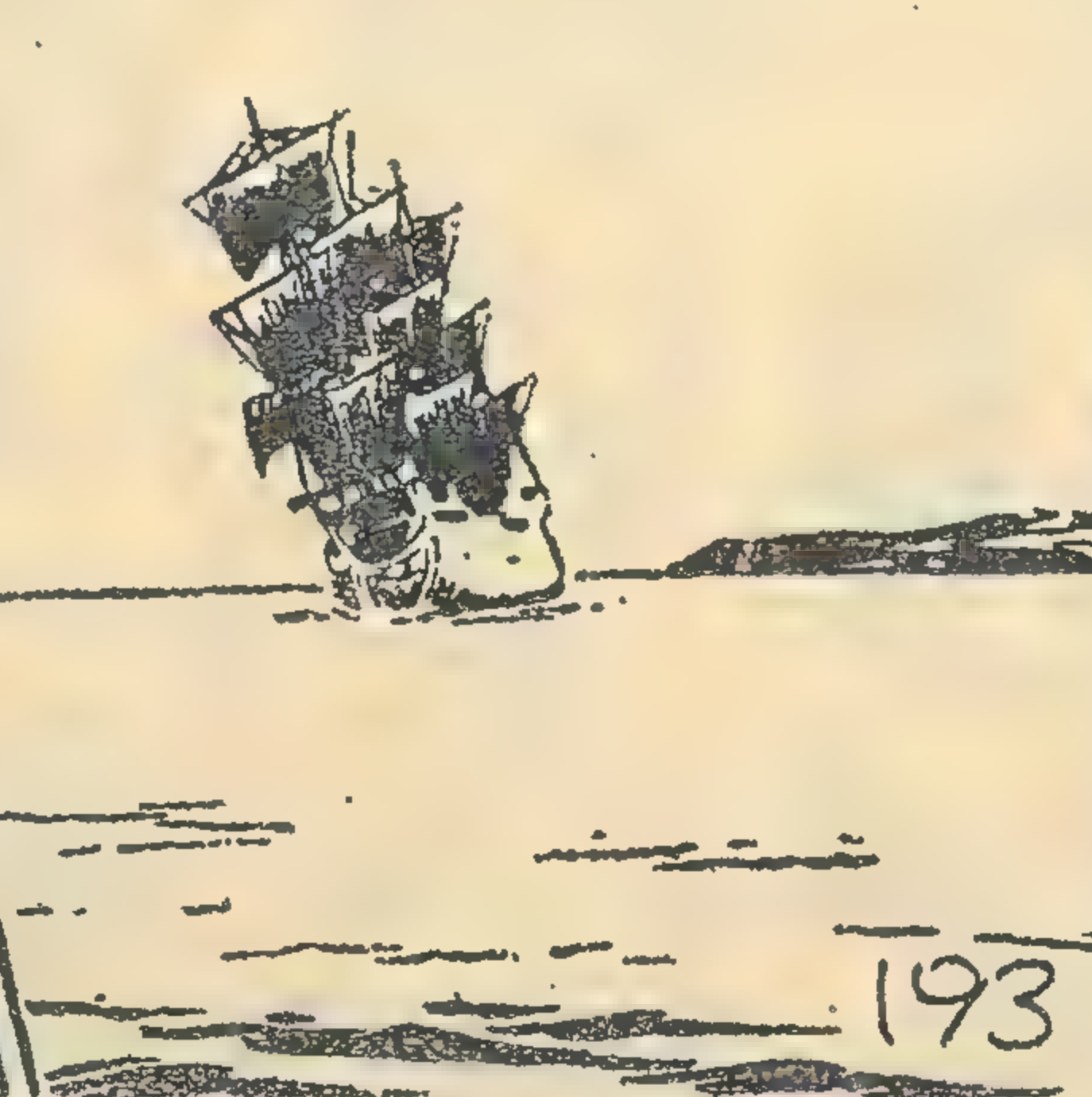
İAŞASIN
KOMU
TAN
PERRO

SİRTIMDA BİR
KAŞINTI VAR. BU
HAYRA ALÂMET
DEĞİL. SEVMEDİ-
ĞİM BİRİYLE KARŞI
LAŞACAĞIM.

GÜNEŞ DOĞARKEN
TAYFALARIN ELİNDE KALAN
EL AKILA DENİZE AÇILDI.

BU SIRADA ATMACA REİSİN GE-
MİSİ KORSİKAYA VARMIŞTI. FAKAT
HENÜZ ARADIKLARINA RASTLIYAMA-
MIŞLARDI (RASTLADIĞIMIZ HER GEMİYE SOR-
DUK. HİGBİRİ EL AKILAYA RASTLA-
MAMIŞ SEN ÜZÜLME
REİS. BUNDAN BANA-
RAK.

Müzayede

Yazan: F. Demiray

Evlendiyi kafasına koymuş, ufak tertip hazırlığa başlamıştı. Bir anneciği vardı. O akşam gazetesini okurken:

— Anne, dedi. Bostancıda, bir köşkte eşya satılıyormuş. Hem de Pazar günü. Bu büyük mağazaların dalavereli müzayedelerine benzemiyor.

Annesi:

— Göt bir defa gör, dedi. Şimdiki eşya ne kadar pahalı olsa yine çürük. Nerede o eski malzeme. Başları havalı olanlar dalgın olur. Fahir de müzayedeyi unuttu. Ancak bir hafta sonra annesi hatırlattı:

— Müzayedeye gittin mi?

— Müzayedeye mi, ha! Pazar günüydü değil mi?

Ve o Pazar yola çıktı. Kendisine uygun bir kütüphane, varsa birkaç kıymetli kitap ve nihayet beğendiği eşyadan birkaç parça alacaktı. Bostancıdaki köşke vardığı zaman orasını derin bir sükunet içinde bulunca şaşırdı. Erken geldiği düşüncesiyle teselli bularak bahçeye girdi. Kendisini yağlıca ve pek sevimli bir kadın karşıladı.

— Affedersiniz efendim, müzayedeye burada değil mi?

— Burada idi ama geçen hafta oldu yavrum.

Fahir alçuha kesildi. Kadın gülmüşedikten sonra:

— Geç kaldınız ama dedi, yine birkaç parça eşya kaldı. Arzu ederseniz bir kere siz de görünüz. Çok kıymetli şeylerdir.

Ve içeriye girerken dardını da döktü:

— Bir ana kız kaldık burada, büyük kızım Ankarada. Oraya yerleşip kaldılar. Biz de onların yanına gidiyoruz. Nihayet eski geçim kalmadığı için eşyayı sattık. Hattâ köşkü bile satmağı düşünüyorum, eğer iyi bir müşteri bulursam.

İçini çekiyordu. Köşkün içinde boğuk bir piyano sesi vardı. Alt katta bir odanın aralık kapısından basit birkaç eşya görünüyordu. Fakat yukarıda, bir kapı açılınca Fahir epeyce şaşırdı.

Gayet güzel bir salondur burası. Avizeai, ağır perdeleri, atlas yüzölü al kanape ve koltukları, yerde pek güzel bir halı vardı. Bir köşgede duran piyanonun önünde sülün gibi bir genç kız duruyordu.

Suç üstü yakalanmış gibi mahcuptu. Annesine, haber vermediği için dargın dargın baktı. Fahir bakiyle onu selâmladıktan sonra kendisine izahat veren kadına:

— Fakat, dedi. Bu güzel ve kıymetli eşya âdetâ bu küçük salon için yapılmış. Bunlar ancak burada tam bir ahenk teşkil eder. Meselâ şu kıymetli halıyı bugün hangi apartman odasına veya salonuna koyabilirsiniz ki. Duvarların nakışlarıyla uygun olan bu ipok perde-

ler başka yerde ne işe yarar. Burası, bu eşya, bu küçük salon bozulmaz. Bu bir şiir kitabını paralamak demektir.

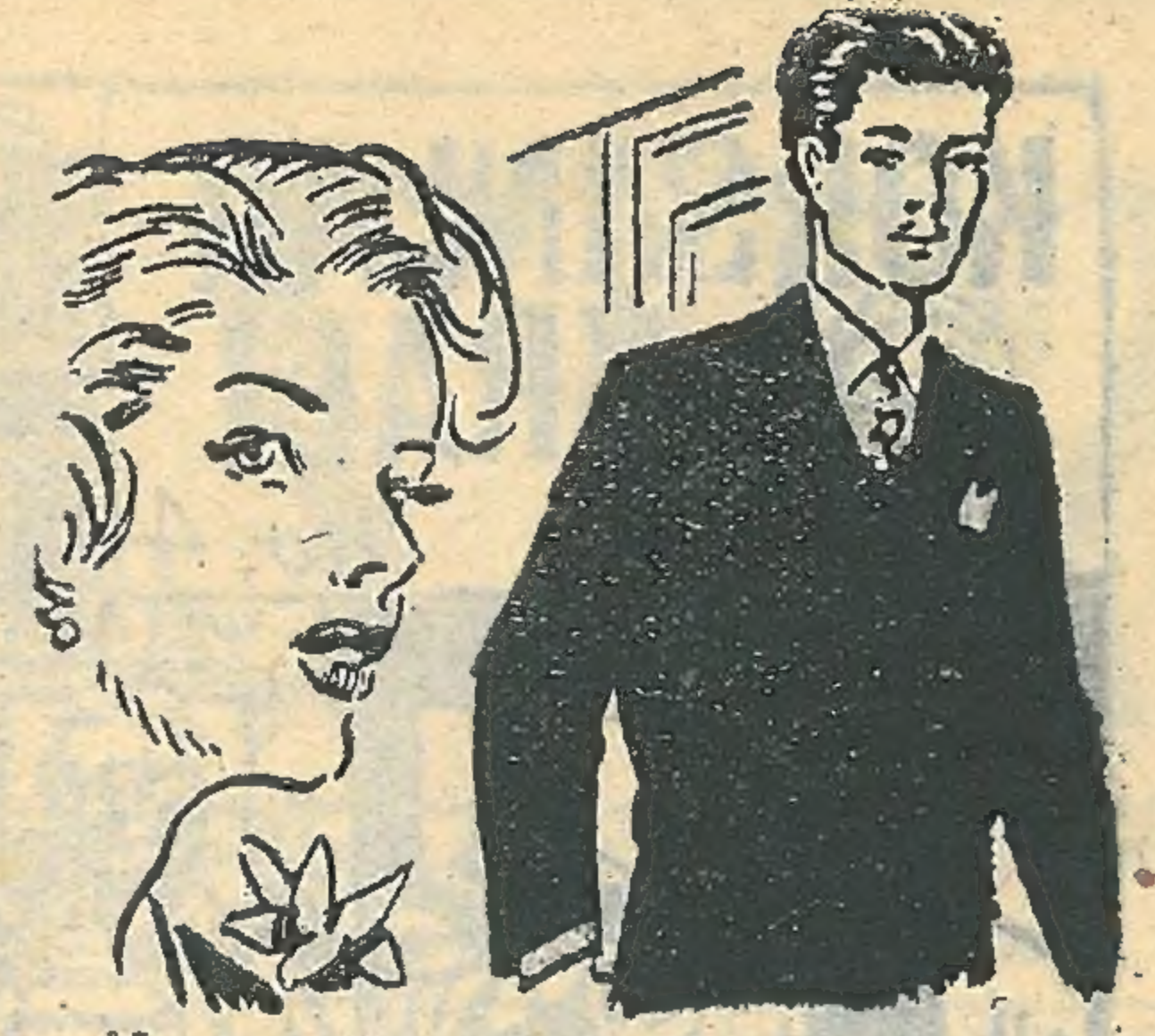
Kadın içini çekti:

— Çok doğru düşünüyorsunuz yavrum. Zaten bunun için eşya satılamadı. Biz de içinden birkaç parçayı vermeğe kıyamadık. Meselâ piyanoyu istediler. Avizeyi istediler. Lâkin onlar eksilirse diğer eşya sakat gibi kalır.

Fahir pek fazla heyecanlanmıştı: Fakat nasıl kıyacaksınız niha-yet. Şu pencerelerdeki manzara ile içeri-nin ahengi bile uygun. Avize-siz şu maun orta masası nasıl öksüz kalırsa, güzel perdelerinden mahrum kalan şu pencereler de çıplak birer göz gibi ağılar. Bu köşk bu salonsuz, bu piyano şu köşesiz olabilir mi? Hattâ, hattâ ne bileyim bu hava içinde, bu dekor içinde yetişmiş olan bu güzel kız bu eşyadan nasıl mahrum kalabilir. On-suz bu salon, bu piyano neye yarar?

Bunu söyler söylemez de utan-cundan adamakıllı kızarmış ve ba-şını iğerek:

— Affedersiniz, demisti. Saçma sapan söylemekten kendimi alama-dım.

Kadıncağız içini çekti:

— Doğrusunu söylediniz yavrum. Ah, keşke bütün eşya sizin gibi zevk sahibi bir gence nasip ol-saydı. Bilmem ki durup dururken (Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

NEWYORK LİMANINA
GİRERKEN
DAK KOŞU
OZOMOBİ.
LİNİ DE.
NİZE
ATTI.

① 23

FREDDİ NEYORKA
İNDİ. BU ŞEHİRİ
Rİ HİÇ SEV.
MEZDİ

②

YARIŞ OTO.
MOBİLİNİN
BAŞINA
GELEN BU
KAZA FRED.

DİNİN
ÇOK
CANINI
SİKTİ.

③

FRANSIZ GELDİ
PATRON. KEN.
DİNDEN EMİN
GÖRÜNÜ.
YOR.

④

ÇABUK BURNUNU
SÜRTERİZ.

⑤

ANLIYO.
RUM..
GELİŞİM
DEN MEMNUN OLMADINIZ
ÖYLEYSE NEYE BENİ
DAVET ETTİNİZ?

⑥

TEHLİKELERE ALDIRMI-
YORSUNUZ. FAKAT BU
DOĞRU DEĞİL.. ÇOK
TEHLİKELİ YERLERDEN
GEÇECEK.
SİNİZ..

193

KOŞUYU TER TİPLEYEN
M. MÖRFİNİN KATİBİ
PARKER SİZİNLE
KONUŞMAK İSTİ.
YDR. TEŞRİF
EDER MİSİNİZ?

⑦

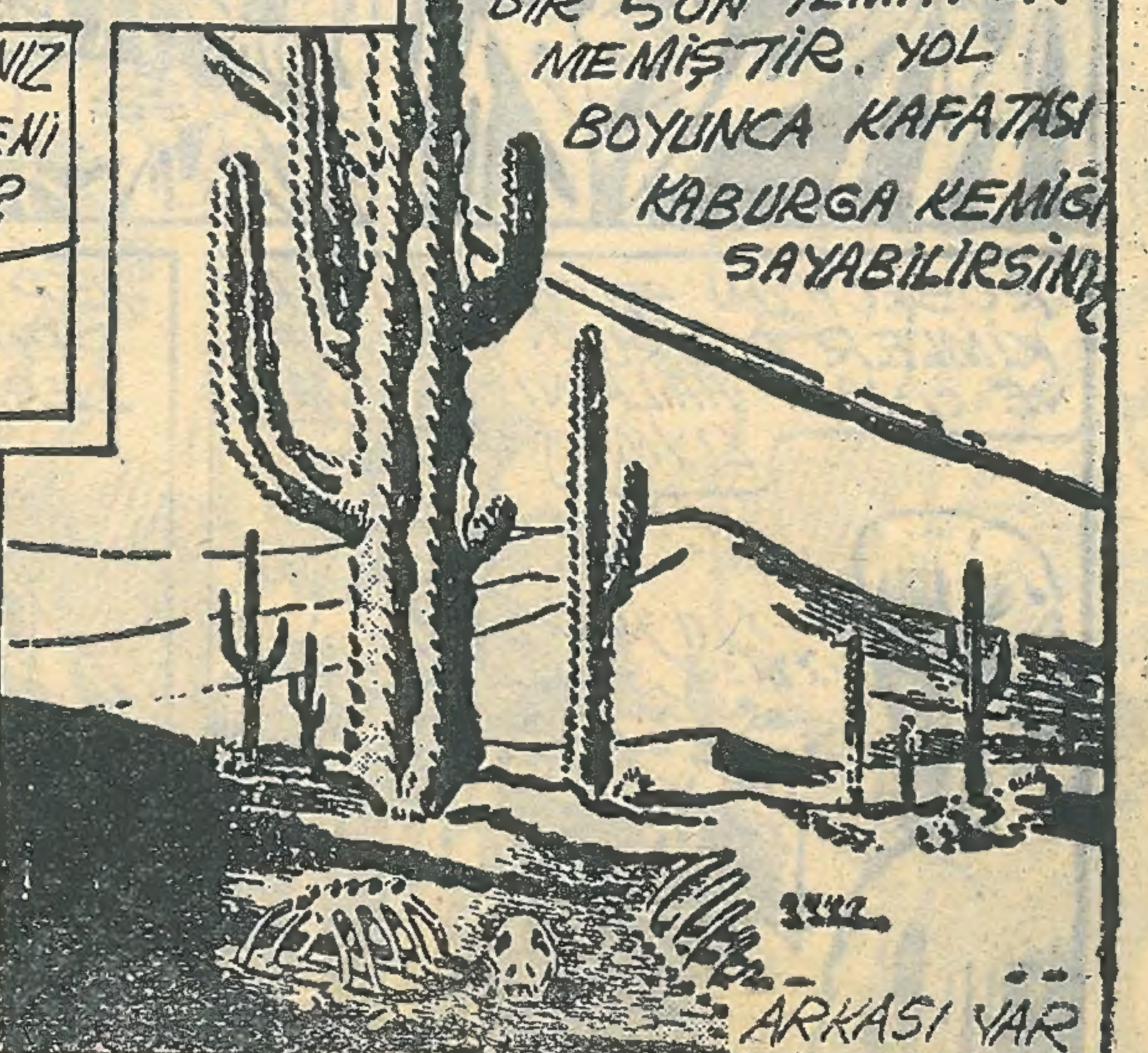
BÜYÜRÜN
40. KAT N°
2513

⑧

BU KOŞU TEHLİKELERLE
DOLU.

GEÇECEĞİNİZ YERLER
İNSAN OĞLU İÇİN
HİÇBİR ZAMAN İYİ
BİR SON TEMİN ET.
MEMİŞTİR. YOL
BOYUNCA KAFATASI
KABURGA KEMİĞİ
SAYABİLİRSİNİZ

ARKASI VAR

böyle bir şeye para verecek kadar zengin misiniz?

Fahir konuştuk:

— Ben mi? Bakınız açık söyleyeyim. Ben evlenmek niyetiyle üç bin lira biriktirdim. Niyetim varsa birkaç kitap, nihayet güzel bir kütüphane almaktı. Bunun için gelmiştim.

— Mesleğiniz nedir yavrum?

— Mühendisim. Bir iki projeden para kazandım. Memuriyetimden de şikâyetçi değilim.

— Siz bu eşyayı alabilirsiniz mi hayet. Madem ki bir yuva kuracaksınız. Nişanlız hanım da beğenirse, nihayet üç bin lira kadar bir para ile bütün bu eşyayı alabilirsiniz.

— Ben mi? Hem ben evlenmek niyetinde olduğumu söyledim ama nişanlım hanım filân yok. Annem istiyor, ben de arzu ediyorum. Öyle bir niyet var işte. Fakat bu eşyayı ne yapayım ben? Bu dekor, bu güzel salon, bu nakışlar olmayınca. Bunlar yabancı bir binada sürülüp efsalete sürüklenmiş muhacirlere benzemez mi?

— Köşkü, köşkü de alırsınız. Bu ahenk, bu düzen hiç bozulmaz.

— Nasıl bozulmaz. Siz bu köşkün hakiki sahipleri bütün maziyi, bütün hatıranızı burada bırakıp giderseniz köşeler eski günleri sayıklamaz, hattâ şu piyano tuşlarına dokunan yabancı ellerin altında hiç kalmaz mı? Zaten siz, gittiğiniz yerde bu köşkünüzün rüyalarını görmeyecek misiniz?

— Evet, hepsi doğru ve acı ama ne yapalım yavrum! Okadar yalnızız ki. Zaten her eşya bu köşkten çıkarken bir parça etimizi koparmışlar gibi canımız yandı. Boş odalara bakarak ağlıyoruz ama. Keşke sizin gibi hıslı bir genç..

— Ben, ben bu ahengi bozamam. Ya hep, ya hiç...

— Yani ne demek istiyorsunuz oğlum?

— Şey, şey efendim. Ne bileyim. Şayet diyorum, hani mümkün olsa da siz köşkten hiç ayrılmassanız da, bu eşya sizsiz kalmassa da ben de annemi göndersem buraya..

Başını kaldırmadan konuşuyordu. Ana kız birbirlerine bakıyorlardı. Kızın yüzünde mağmum bir gülümseme sezen annesi:

— Eşyayı pek beğendinizse bir de anneniz görsün, dedi.

ATES SİPAHİ

(4. sayfadan devam)

Korkak adımlarla harem tarafına doğru yürüdü... Bu adamın üstünde bostancı elbisesi vardı. Yürürken iki tarafa sallanıyor, ara sıra başını çevirerek geriyi bakıyordu... Harem kapısının önüne gelince, nöbetçilerin yüzlerini bakmadan içeri daldı. Dolambaçlı dehlizden koşarak, soldaki kapılardan birine daldı ve Valde Mahi Peyker Kösem Sultanın dairesi önünde durdu...

(Arkası var)

KORSANLAR KRALI

No: 4

BEN PEN BRAS'IM
İNGİLİZ TARAF TARIYIM
BURAYA İŞ GÖRMEGE GELDİM

LAKONKAŞA GÜZEL
BİR RÜZGARLA PUPA
YELKEN ROSKOF
YOL ALDI.

BU ROSKOF
YOL CULLUĞU İYİ
OLDU. İHTİYAR
ANAMI GÖRÜ
RÜM

HEY.. UYAN.. BİR GEMİ
GÖZÜKTÜ. ACABA DOST
MU DÜŞMAN MI?

GELEN DOSTTU. ROSKOF'TA
KRAL NAİPLİĞİNİ YAPACAK OLAN
KORSANLAR KRALI KORMORANDI.

İNGİLİZLER HÜCUMET
MEZLER. ROSKOFU NE
YAPACAKLAR?

KORSANLAR
KRALI BİR İHTİYAR
HİZMETÇİ
İLE YALNIZ BA
ŞINA YAŞIYORDU

BU TOP DENİZDEKİ
BALIKLARI BİLE ÜRKÜT
MEZ.. İÇİ GEÇ
MIŞ..

ROSKOFUN ŞU TARAFINDA
KİMLER OTURUR. ROSKOF
VE CİVARI HALKINI TANIMA.
LİYİM

HEP FAKİR İNSANDARDIR. ŞURADA
PEN'LER OTURUR. İŞLERİ GÜÇ
LERİ GEMİ YAĞMASIDIR.

KORMO-
RAN BUNU
DUYUNCA
AĞIZ
BURUN
BÜKTÜ.

193

ARKASI VAR

BİNBİR KÖMAN

Her hafta her hafta günleri çıkar
Büyük roman, meşhur
ADRES: TÜRKİYE, YAKINIKI
Ankara 206 No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllık (150 sayı) 12 lira
6 aylık (75 sayı) 6 lira
Sahibi: HALİSİN DEMİRAY
Yayıncı: Halis Demiray
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ASK İHTİRASTIR

VAZİYETİN VE HAMİYETİNİ ANLIYAN FRANK VE LARRİ BİANSİNG'TEN DIŞARI ÇIKTILAR.

AH PİS KARI.. ZARFI TÜYDÜRDÜ.. MAHVOLDUM

BİR KAYIKLA KAÇTI... BİZ DE BİR KAYIK BU. LALİM. ONA YE TİŞ. MELİYİZ..

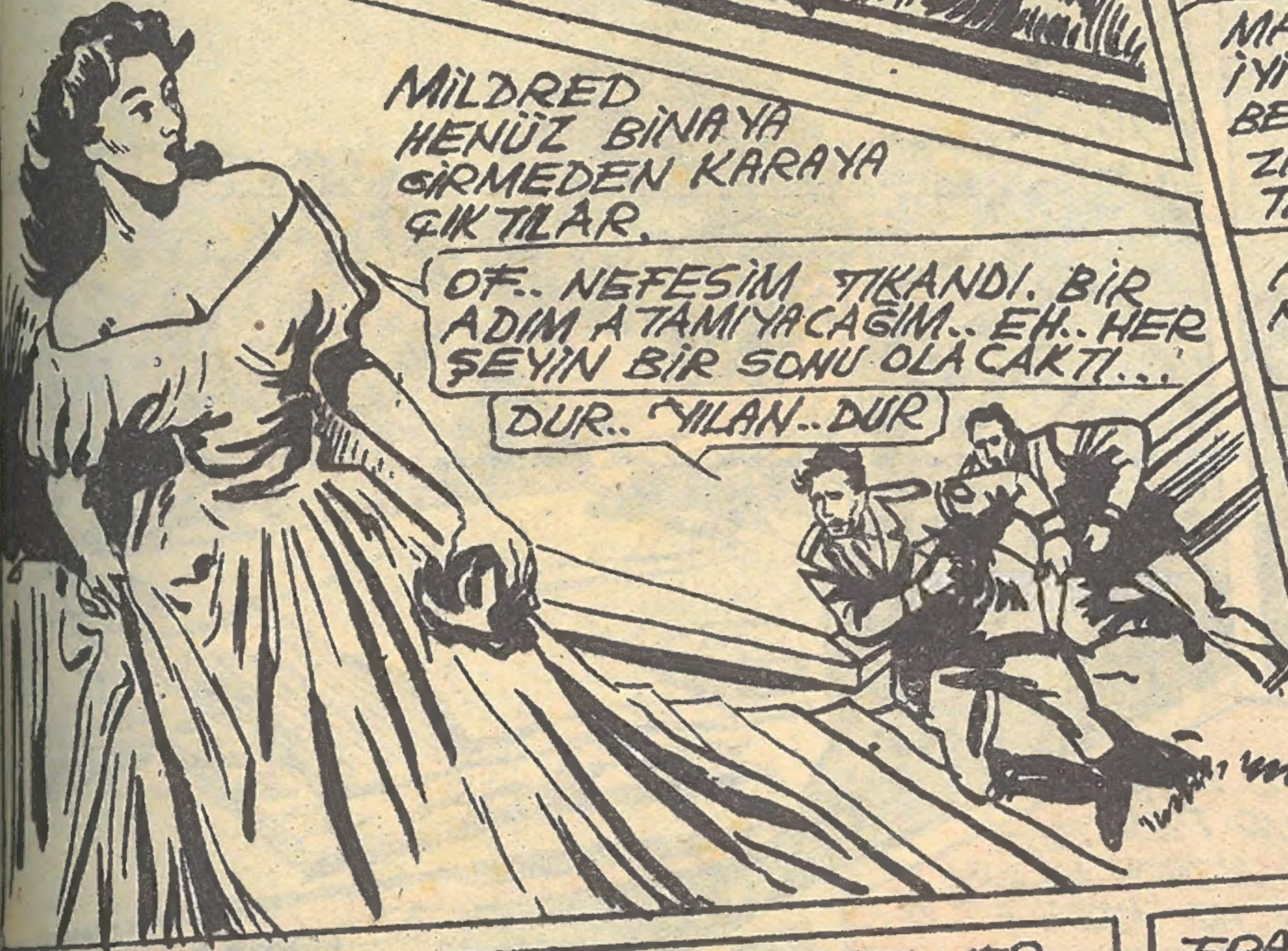
15/1

MILDRED HENÜZ BİNAYA SIRMEDEN KARAYA ÇIKTILAR.

OF.. NEFESİM TIKANDI. BİR ADIM A TAMİYACAGIM.. EH.. HER ŞEYİN BİR SONU OLACAKTI...

DUR.. YILAN.. DUR

BULDUKLARI BİR BALIKCI KAYIĞINA AT-
LADILAR, LARRİ KÜREKLE ASİLDİ.

İŞTE.. GİDİ..
YOR.. ALDEME
GİDİYOR.. HAY.
Dİ LARRİ..
NE UYUŞUK
HERİFSİN.

HOSUNA GİTMEYİ Mİ
BEYİMİ? GEL SEN
GEÇ KÜREKLERE.

KADINI YAKALADILAR.
FRANK MILDREDİ
KOLLARINDAN YAKALADI.

MAŞALLAH KÜÇÜK HANIM
İYİ MARİFETLERİN VARMIS..
BENİ İYİ ATLAT TİN. ÇABUK
ZARFI VER YOKSA GEBER.
TIRIM TÖVBELER OLSUN..

AY.. BIRAK BENİ..
NE ZARFI.. AY.. ACIYOR..
BIRAK..

TABİİ ERKEKSİN.
İSTEDİĞİN HAKARE-
Tİ YAPABİLİRSİN..
NE YAPARSA
YAP SESİNİ ÇIKAR
MIYACAGIM. LAMDU.
GÜN BİR ŞEY VARSA
ONDAN DA HAVLA ALIR-
SIN..

ALDIĞIN ZARFI VER..
YOKSA BULUNCAYA
KADAR SENİ SOYA-
RIM. NAMUSSUZ

FRANK MILDREDİ
KISKINRAK TUTTU
LARRİ ÇANTASINDAN İÇİNDE
SİR BULUNAN ZARFI ALDI.

İŞTE BULDUM..
FRANK SANSİN
VARMİŞ..

PEKİ.. ŞİMDİ BUNUN
HESABINI SORA-
CAGIM.
HAYVAN
BIRAK
BENİ

BU İŞİ SEN YALNIZ BAŞINA
YAPMIYORSUN.. DOĞRUYU SÖYLE..
YOKSA SENİ POLİSE TESLİM
EDERİM. HEM BU İŞLERE BUR-
NUNU SOKMA.. YAZIK OLUR

BİLİYORUM. BU İŞİN
SONU OLMADIĞINI Bİ-
LİYORUM. NE YAPA-
YIM.? SETALET.

15/2

BİR
HİZMETÇİ
ALDEM'E, MIL-
DREDİN İKİ AME-
RİKALI SUBAYLA MÜ-
NAKAŞA ETTİĞİNİ HABER
VERDİ

BAY ALDEM.. BAYAN MILDREDİ
İYİ AMERİKALI SUBAYI YAKA-
LADILAR.. YUKARIDA..

SERSEM.. O
KADARDA TENBİH ET-
TİM. DİKKAT ET DİYE..

MECBUR
OLDUM..
SEN BENİ ANLIYAMIZ..
SEN AÇ SEFİL GÜN GE-
ÇİRMENİN NE OLDUĞUNU
BİLEMEZSİN. HERFİN
BİRİ ÇIKTI.. PARA VERDİ
İŞ BULDU. VERDİĞİ
İŞİ YAPMAK MECBU-
RİYETİNDE KALDIM

BULDUN SAF OĞLAN
SAVUR BAKALIM MA-
TAVALLARI.

ALDEMİ SO-
ĞUKKANLILIKLA
GEKMECEDEN BİR
TABANCI ALDI.

YAZIK.. İYİ İŞ GÖ-
RÜYORDU. HEM
GÜZEL DE KADINDI

YAPMAYIN... YOKSA.. YOK-
SA ONU... AH.. YAPMAYIN
YAPMAYIN

MILDRED İTİ.
RAFİNA DEVAM EDİYOR

İSTER İNAN İSTER İNANMA.. DÜ-
SENİ İLK GÖRDÜĞÜM GÜNDENBERİ
SEVİYORDUM. HEP SERSEMCE, BOŞ HA-
YALLER KURDUM. BUNLAR BOŞ DÜMITLER
Dİ.. ZATEN BEN HAYAL KURAMAMI.. HEP
AKSİ ÇIKAR.. NE OLUR.. BENİ AL BURADAN
GÖTÜR. SANA KİMİLE GƏLİSTİĞİNİ SÖYLİ-
YİYİM DE İNAN
BANA....

193/2

TAM O SIRA-
DA BİR PENCERE
AÇILDI. ALDEM MILDRE-
DE İKİ EL ATEŞ ETTİ.

FAZLA GEVEZE
OLMAK HAYRİ
DEĞİLDİ.

MILDRED
GİK DEMEDEN
FRANK'IN KOLLA-
RINA DEVRİLDİ.

BUNU YAPANI BULSAM
ETLERİNİ PARAM
PARÇA EDERDİM.
MILDRED.. MILDRED..
CEVAP VER.

YÜZBAŞIM.. SE-
SİNİ TANIYORUM.
FENAYIM.. GÖK
FENAYIM.

ARKASI
VAR

